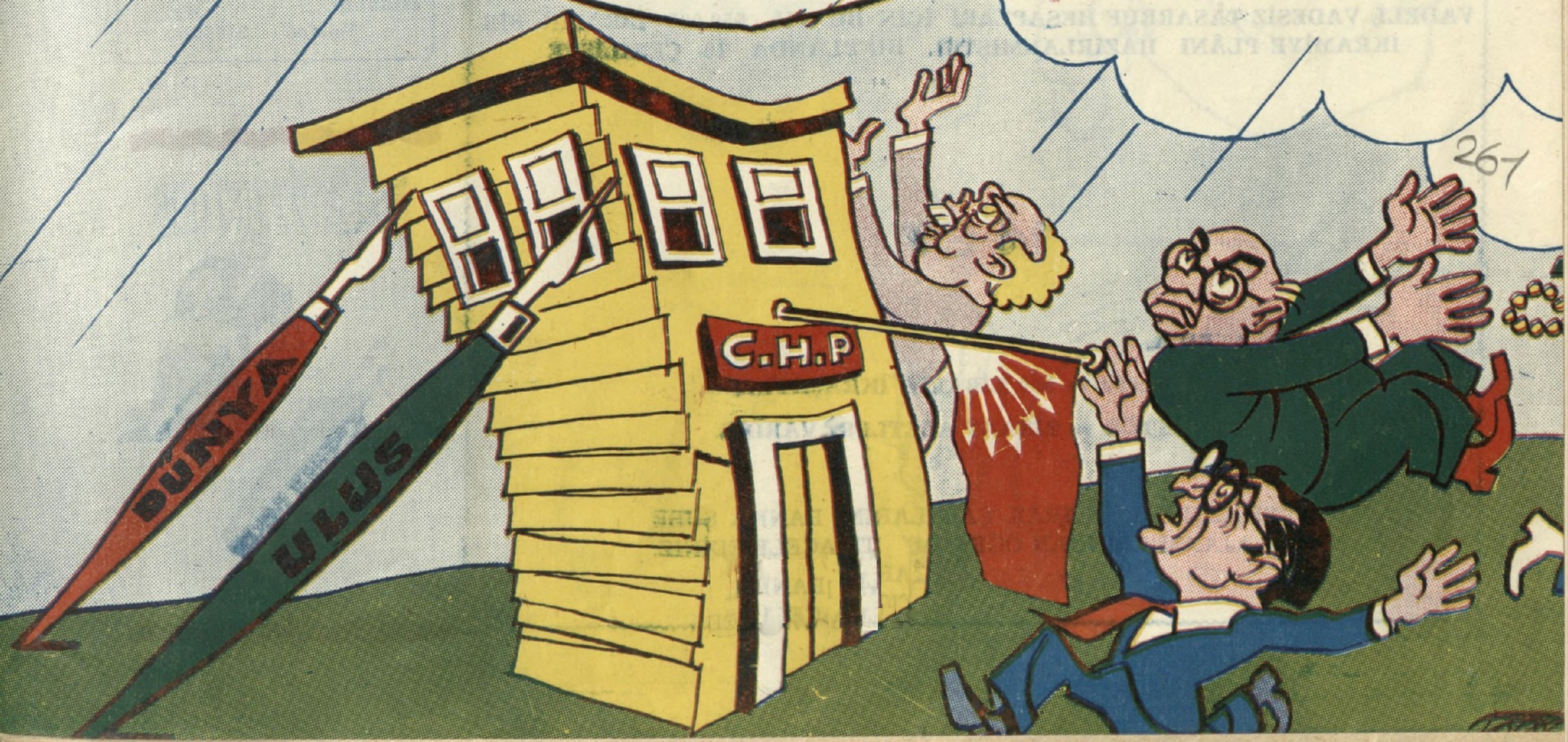
Akbaba

Mevsim âfetlerinden:
Dolu!

Borç
20,000,000
Lira



Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarının Kurduğu

ANKARA SİGORTA ŞİRKETİ

Azamî emniyet, sür'at, kolaylık..

Yurdun her tarafına dağılmış teşkilâtı ile her nevi sigorta işleriniz için emrinize âmadedir.

Sermaye ve ihtiyat yekûnu

4.500.000 TL.

MERKEZ : İSTANBUL - BÜYÜK POSTAHANE KARŞISI

Telefon : 24813/4/5 □ Telgraf : Antaş

MASMAVİ

FEYZİ HALICI

Sözün musiki, musikinin renk olduğu şiir kitabıdır.

100 kuruşluk pulla aşağıdaki adresten isteyiniz: «Posta Kutusu 32 — Konya».

Küçük .. fakat benim !



EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU 'na başlamışlar

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

★

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

★

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

★

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

★

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

T. C.

ZİRAAT BANKASI

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650.000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14 EV

AYRICA,

10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER,

TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETLERİ VARDIR

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

SEK VERMUT



19 Haziran 1952

AKBABA

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

Sayı: 14

Oh! Çok Şükür...

Misafirimiz Yunan Kral ve Kraliçesinin merasim programını okudunuz mu? Ben, dişimi sıkıp sonuna kadar okudum ve içimden büyük bir «oh!» çektim:

— Çok şükür kral değilim!

Kral olsaydım, bugün öğle yemeğini protokol mucibince resmî ziyafet sofrasında resmî listeden yemiş, bir kaç nutuk vermiş, bir çok nutuk dinlemiş, bir hayli el sıkmış, her birine önceden hazırladığım basma kalıp cümleleri söylemiş, her birinden ayni tarzda cevaplar dinlemiş, muayyen miktarda oturmuş, muayyen sahada yürümüş, malûm ziyaretleri yapmış, malûm ziyaretleri kabul etmiş, istediğim gibi konuşamamış, susamamış, gülememiş, esniyememiş, aksıramamış... Hâsılı canımdan bezmiş bulunacaktım.

— Oh, çok şükür kral değilim!

Kral olsaydım, bugün öğleyin yediğim taratorlu kabak kızartmasını imkânı yok yiyemezdim.. Krallık nüfuzumu kullanarak yemeğe kalksam, bir siyasî mesele çıkarırdım: «Kral hazretleri davetlilere ağızlarının kokusunu dinlettiler!» diye gürültü kopar, telgraflar çekilir, memleketimde kabine fevkalâde bir toplantı yapar, parlâmentoda sual takrirleri verilir, Cumhuriyetçiler ayaklanarak belki de beni hal'ederlerdi. O zaman da şimdiki aklımı taşısam isabet olurdu ama, kral olduğum için teessürümden ayılıp bayılır, kraliçeye, eterler koklatır kolonyalar serper, gözyaşlariyle eşyalarımızı toplayıp iki bedbaht, iki felâketzede halinde memleketi terkederdim.

— Aman, iyi ki kral değilim!

Kral olsaydım, size bu satırları yazamazdım. Çok çok bir mesaj gönderebilirdim. Şahsiyetimi muhafaza etmek için bu mesajı kendim kaleme alsam bile, hükûmetime göstermeğe mecburdum. Dış İşleri Bakanı dış münasebetler bakımından bir kaç fıkrayı değiştirip bir kaç fıkra ekliyecek, başbakan, hükûmet programına göre, bir tashih daha geçecek, meclis başkanı partilerin iştirak edeceği bir şekle sokacak, kala kala başımdaki antika taç gibi kuru bir imzam kalacaktı.

— Ne mutlu bana ki kral değilim!

Kral olsaydım, korkmıyacağım adam yoktu. Cumhuriyetçilerden korkacaktım. Komünistlerden korkacaktım. Anarşistlerden korkacaktım. Diktatörlerden korkacaktım. Saray entrikası çevrilir diye kendi adamlarımdan da korkacaktım. Hattâ kardeşim, yeğenim veya oğlum olan veliahttan bile!

Rahat yemenin, rahat gezmenin, rahat düşünmenin, rahat yazmanın, rahat uyumanın, kısacası rahat yaşamanın verdiği bir üstünlük içinde majeste kral ve kraliçeyi teselli etmek için tarafımdan da bir kaç alkış hediye etmeğe gidiyorum!

Orhan Seyfi ORHON

Küçük Vali!

Küçük vali Akbaba'ya dargındır. Niçin mi? İstanbulu kendisinden çok sevdiğimiz için!

Fahrettin Kerim Gökay bize dargın olabilir. İstanbul Vali ve Belediye Reisi dargın olamaz.

Teessüf olunur ki, politikaya, Üniversite kürsüsünden inmiş koca bir Ord. Prof. bunun farkında değildir.

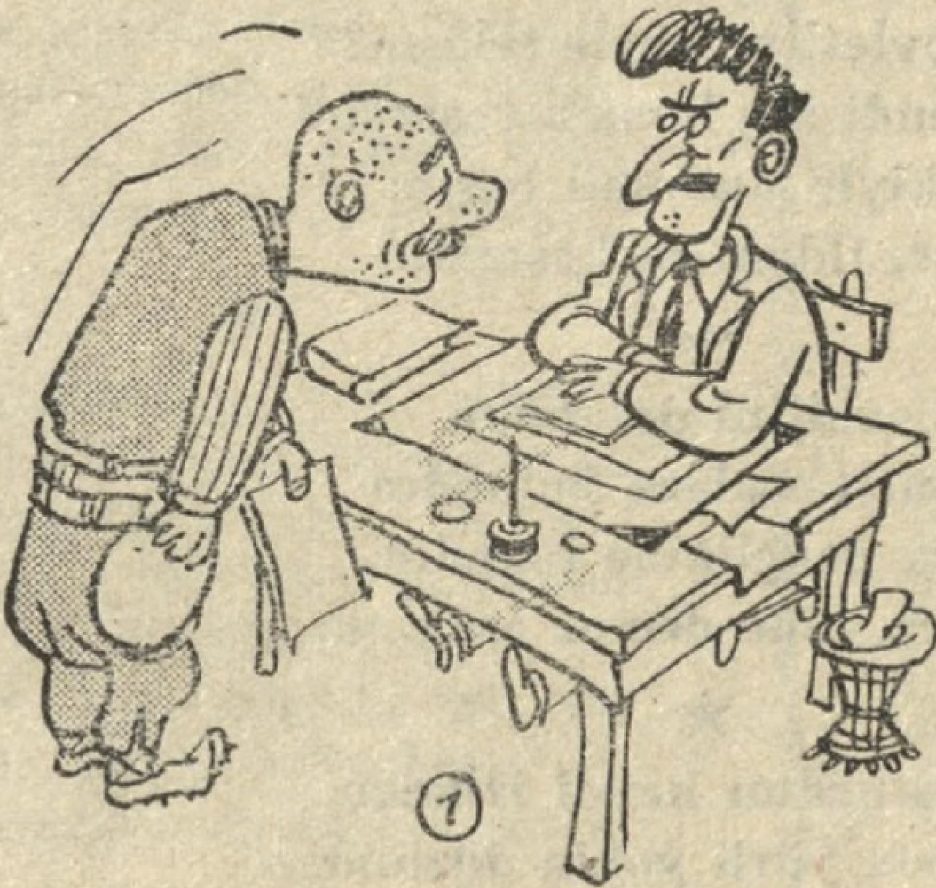
Misal mi istiyorsunuz? En yenisini yazalım:

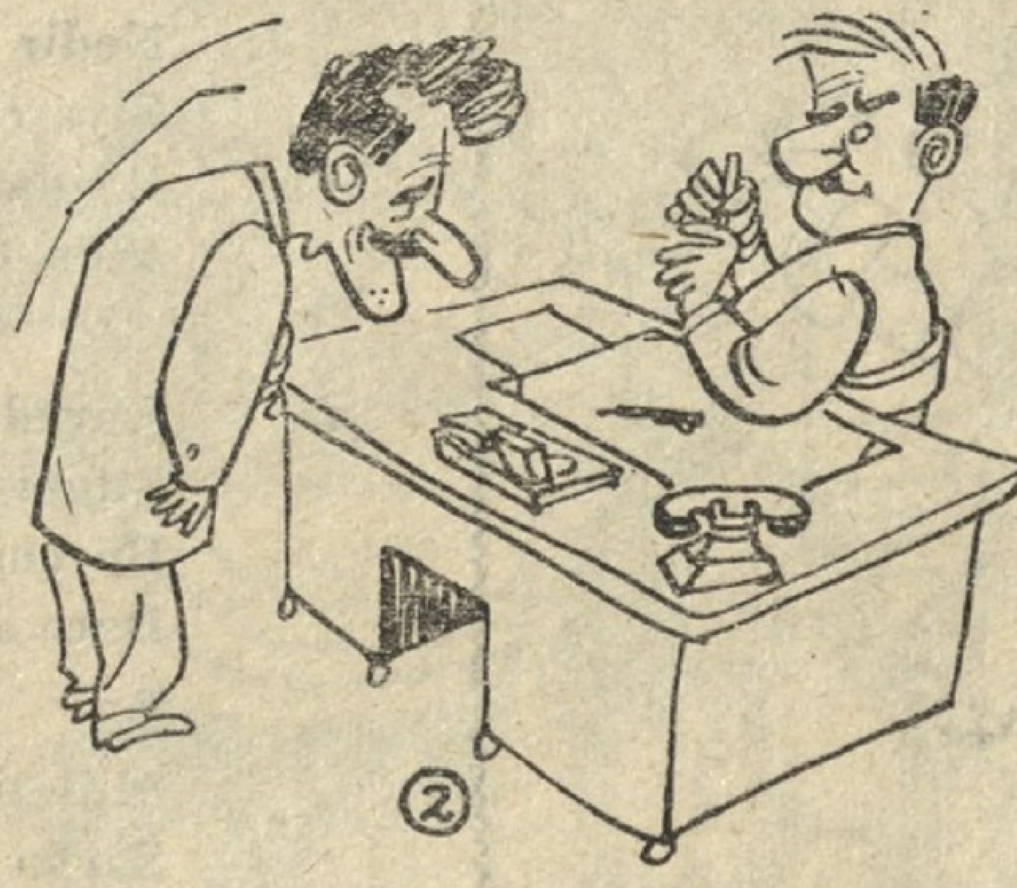
Majeste Yunan Kral ve Kraliçesi şerefine verilen suvareye — kimler ve kimler çağırıldığı halde — Akbaba davet edilmedi.

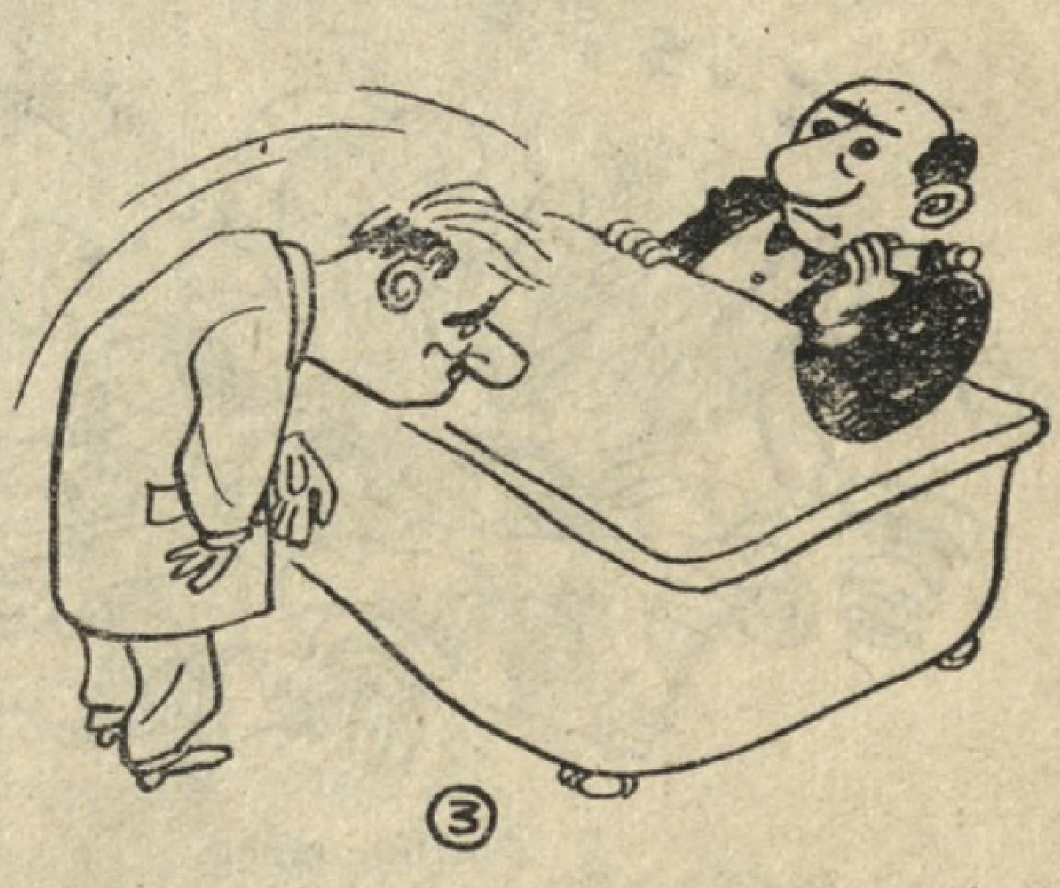
Otuz yıllık basın hayatımızda, pek çok vali ve pek çok belediye reisi gördük. Tek parti devrinin o sert idaresinde bile, kalemimizi onlara karşı daha insaflı kullandığımızı sanmıyoruz.

Onlar da insandı. Onlar da bize kırılıyorlardı elbet. Ama, bu kırgınlık, hiç birisine resmî terbiyesini kaybettirmemişti.

Teessüf olunur. Fahrettin Kerim Gökay'ın, meğer küçük olan yalnız boyu değilmiş!













Geçim dünyası!...

Züğürdü Nasıl Anlarız?

— Züğürt erkek nesinden belli olur?

— Esvabından.

— Sen mümtaz esvaplı zengin gördün mü? Asıl züğürtler şıktır.

— Ama veresiye şık, yani senin anlıyacağın, taksitle.

— Veresiye de olsa şık, meresiye de olsa.

— Buldum: Züğürt erkek sükûtundan belli olur, servetsiz adam çok susar çünkü.

— Yine bulamadın. Milyoneri çok olan memleket İngilteredir. Halbuki en çok susan da İngilizdir.

— Ama İngiliz aptal olmıyarak susar. Başka milletin erkeği sustukça aptal olur: Çünkü başka milletinki İngilizde olduğu gibi mizaç vak'ası olarak susmaz; ya bilgisiz olduğu için susar, yahut parasız olduğu için.

Bu dediğin hiç bizim için değil. Bizde asıl zengin susar, herkesle ahbap olmamak için.

— Buldum, buldum: Züğürt erkek, kulüplerde oyuna karışamamasından, kumarı seyretmesinden belli olur.

— Yine bulamadın: Kumarı çok defa zengin oynamaz, züğürt oynar. Seyrine bakan da, ekseriya, sahici zengin ve gizli cimri olandır.

— Bu sefer buldum: Züğürt erkek dostsuz olur, arkadaşsız olur; züğürdü kimse sevmez çünkü!.

— Yaklaştın ama, tastamam üstüne basmadın. Çünkü bizde, bilhassa zengin sevimsizdir.

— Yani züğürt sevimli? Öyle mi?

— Sevimli değil ama, erkeğin züğürt olduğu, bir çok insanın sevmediğinden belli olmaz; çünkü bir çok kişi, yukarıda dediğim gibi zengini sevmez, çok defa da bilgini.

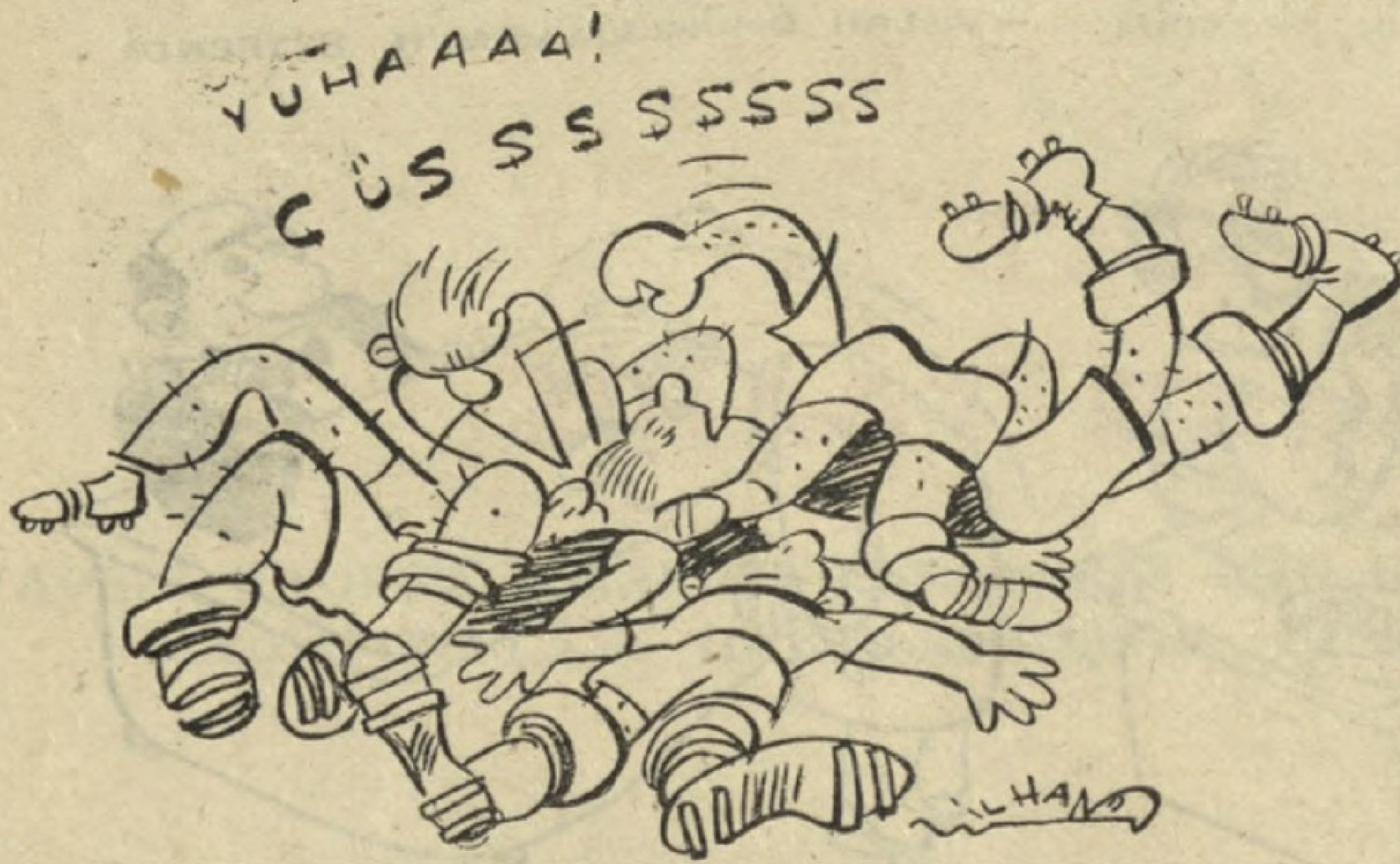
— Anlamadım doğrusu. Züğürdün züğürt olduğu kendisini bir çok kişinin değil de, kaç kişinin sevmediğinden belli olurmuş?

— Bir tek kişinin.

— Bu bir tek kişi de kim oluyormuş?

— Karısı!

Midhat Cemal KUNTAY



Dostluk maçı!...

Victor Hugo'nun
50 Senelik
Metresi!
Yazan: Midhat Cemal Kuntay
AYDABİR'de
Aybaşında Çıkıyor



— Aramıza galiba yeni rakipler gelecek...

— Haberim var: Halk Partisinden yirmi milyon lira istiyorlarmış!

ŞİŞ-KEBABI

KOŞMA

**Nedir a devletlim, söyle telâşın?
Siyaset dendi mi, hemen coşarsın!
İktidar aşkiyle dumanlı başın;
Yola düşer, ilden ile koşarsın!**



**Karadeniz sahilini dolandın,
Sitem ettin, târizlere bulandın
Bu çağında gençliğine inandın,
Dere demez, tepe demez aşarsın!**



**Milleti koşturdun kendi izinden,
Sarpa gitme, yürü yolun düzünden.
Yıkılacak parti senin yüzünden,
Başkası da, bırak, bir iş başarsın!**



**Bunca yıl hizmetin, hizmetse yeter,
Himmetin sahiden himmetse yeter,
İsteğin devletse, nîmetse yeter,
Yine hâlâ bu sevdala yaşarsın!**



**Fiske der ki: yok mu başka geçimin?
Çok şükür yolunda yiyip içimin!
Bekle elli dördü, gelir seçimin,
Neticeye belki sen de şaşarsın!**

FİSKE



RAMAZAN NOTLARI



Uzun yıllar boyunca, en dindar gazeteler bile, Ramazanın geldiğini iki satırla haber verir, geçerlerdi. Bu defa Ramazanın gelişini en dinsiz gazeteler bile hususî programlarla karşıladılar.. Kimisi her gün Ramazan fıkraları anlatmağa, kimi de Karagöz oynatmağa başladı.

Bu Ramazan fıkralarının çoğu oruç, teravih namazı, ibadet, hattâ din aleyhinde Bektaşi fıkralarıdır. Meselâ oruç yerken yakalanıp hapise tıkılan Bektaşi, pencereden bakarken, sokakta güpe gündüz karpuz yiyen bir adama seslenmiş:

— Ayol! Ne yapıyorsun? Yakalanırsan benim gibi hapse tıkılırsın.

Adam omuzlarını silkerek cevap vermiş:

— Ben müslüman değilim, hıristiyanım.

— Öyleyse bir ye de Allaha bin şükret...

Başka bir fıkrada yine bir Bektaşi oruca şöyle niyet ediyor: «Dayanırsam tutarım, dayanmazsam yutarım».

Bu fıkraları toplayan ve gazetesine yazan arkadaşın oruç yemeyi sevimli ve mazur göstermek için, bütün Bektaşi hikâyelerini seferber ettiği görülüyor. Fakat lüzum var mı? Otuz yıldanberi Türkiyede oruç yemek yasak değildir. Hoş, ne yemek yasak ki! Günahların listesinde ne varsa âfiyetle yiyebilirsiniz: Oruç yemek, hak yemek, para yemek, halt yemek, rüşvet yemek, birbirimizin başının etini yemek...

★

Gazetelerde hayretle okuduk: İki kişi Fatih camiinde teravih namazı kılmağa gitmişler. Yer bulamamışlar. Geri dönerlerken yanlarına bir adam sokulmuş:

— İki lira verirseniz ben size ön safta yer bulurum, demiş.

Parayı almış, adamları camiye sokmuş, ön safta oturan iki çocuğu kaldırarak yerlerine bu adamları oturtmuş.

Ön safta böye yirmi kadar çocuk varmış, açıkgöz karaborsacı, kısa bir zamanda bu çocukların yerine para mukabilinde başkalarını de getirterek oturtmuş!

Bu herifin ahlâksızlığına kızarsınız ama, ibadetin karaborsaya düşecek kadar taliplerinin çoğalmasına memnun olmaz mısınız?

Camilerimiz de sinemalar kadar rağbet görüyor. Bu kalabalık daha da artarsa, günün birinde Evkaf idaresi camiye gelenlere numaralı bilet kesmeğe kalkar mı dersiniz?

★

Bursalılar Ramazan davulu istemekten vazgeçmiyorlar.

Hakları var.

Eskiden Ramazan beş duyumuza (havası hamsemize) hitap ederdi: Minare kandili gözlerimizi, pide kokusu burunlarımızı, iftar sofrası dilimizi ve damağımızı, tesbih ellerimizi, davul da kulaklarımızı okşardı. Bugün kandil var, pide var, iftar sofrası var, tesbih var da davul niçin yok?

Senede on bir ay cazband davulu dinliyenler bir ay da Ramazan davulu dinlerlerse başları mı ağrır, yoksa... günaha mı girerler?

★

Yarı iman sahibi bir zat sigara içmenin oruç bozmıyacağını iddia edip duruyordu. Çünkü müslümanlığın doğduğu devirde tütün yokmuş ve Allah, kitabında bundan bahsetmemiş.

İçimizden biri bu ukalâya sordu:

— O tarihte kokain de yoktu. Allah menetmiyor diye çekelim mi?.

Akbaba

□

Ustalık

Aktör, sahnede sevgilisine o kadar kuvvetle, can ve gönülden ilânı aşk ediyordu ki, seyircilerden biri dayanamadı, yanındakine:

— Galiba sahiden seviyor bu kadını.. dedi.

Komşusu izah etti:

— Zannetmem... Çünkü iki senelik evlidirler...

İlk soran, takdir etti:

— Ya... Meğer ne kuvvetli aktörmüş!.



SAÇLAR

ŞİİR:
Orhan Seyfi ORHON

Orhan Seyfi Orhon'un yıltardır hasret kaldığınız güzel şiirlerine
AYDABİR'de
Tekrar kavuşacaksınız!



BAKIŞLAR

ŞİİR:
Halil SOYUER

Genç neslin en ince şairi Halil Soyuer'in içli şiirlerini
AYDABİR'de
Her ay okuyacaksınız!



Başı bozuklar!..

265

Tarafsızlık üzerine!

Bazı gazetelerimiz tarafsızlığı kimseye vermezler; fakat bundan ne anladıklarını da hiç söylemezler. Tarafsızlık ne demek? Bizim bildiğimiz, hiç bir partiye mensup olmamak demektir. Tarafsız bir gazetenin politika yazan muharrir ve muhbirleri de tarafsız olurlar. Avrupada da, Amerikada da böyledir.

Fakat bizdeki tarafsız gazetelerin muharrirleri iki partiye de mensupturlar. Kimi Demokrat, kimi Halkçıdır. Gazetenin iki sahibi varsa, biri muvafık, öteki de muhalif görünür. Bu biçim tarafsızlık yalnız bize mahsustur ve meşhur ata sözlerini hatıra getirir: «Tavşana kaç, tazıya tut!», «Ne kokar, ne bulaşır». «Hem nalına, hem mıhına», «Yanımdaki yanıma, karşımdaki canıma»..

«Taraf» kelimesi Arapçadır. «Tarafsız» sıfatına tam Türkçe bir karşılık aramak lâzım gelirse «iki yüzlü» mü diyeceğiz? Bugün mücadele iki büyük parti arasında olduğu için bu karşılık pek yanlış değildir ama, büyük partiler çoğalırsa, ne olacak? «Köylü» partisi doğdu, henüz kundakta, süt emiyor. «İnkılâp» partisi henüz ana rahminden dışarı çıkamadı, dokuz ay on günü doldurmağa çalışıyor. Bunlarla beraber yenileri de doğup büyürlerse tarafsızlık kaç yüzlülük mânasına gelecek? Dört mü, beş mi, altı mı? Parti sayısına göre!

Şimdilik durum şudur: Menderes nutuk söyler, bizim tarafsız gazetelerin ikinci sayfa muharriri onu haklı bulur. İnönü nutuk söyler, ayni gazetenin üçüncü sayfa muharriri onu haklı bulur.

Nasrettin Hocanın meşhur fıkrasını hatırlamamak mümkün mü?

Birbiriyle kavga eden iki kişi, Hocayı hakem tayin etmiş. Evvelâ bunlardan biri düşüncesini anlatmış. Hoca ona:

— Haklısın!

Demiş. Sonra öteki düşüncesini anlatmış. Hoca ona da:

— Haklısın!

Demiş. Karısı bunu görünce Hocaya çıkışır:

— Ayol! Sen ne biçim adamsın? Bunların biri kara, öteki ak diyor. Sen ikisine de hak veriyorsun.

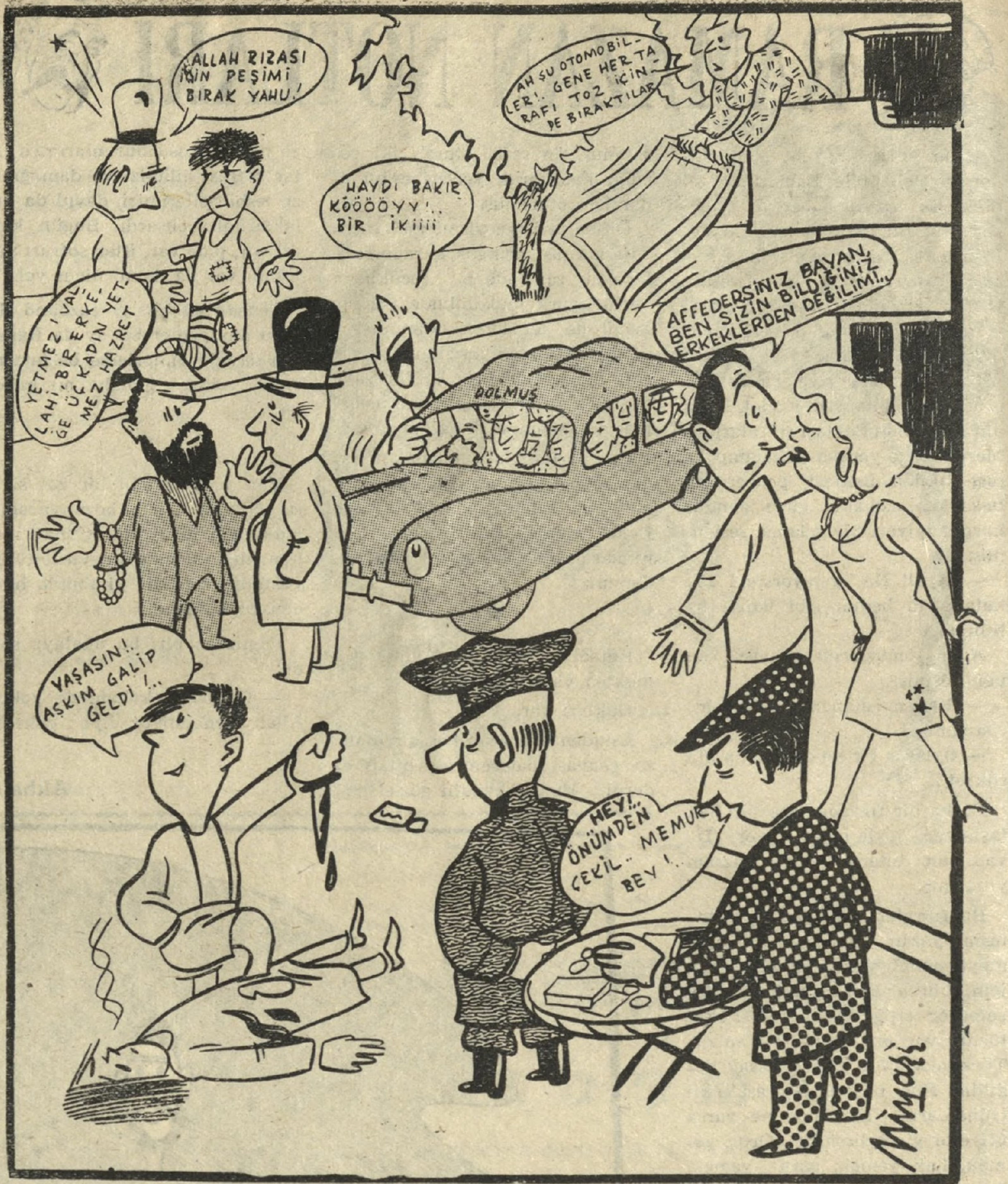
Hoca karısına dönmüş:

— Sen de haklısın! demiş.

Ben şimdi burada Hocanın karısına benziyorum. Fakat bilmem tarafsız (!) gazetelerimiz bana da hak vermek lütfunda bulunurlar mı?

Cız





ZAMANE!..

Faziletin Değeri

Bir müşteri, bindiği otomobilde 5300 lira unutmuş! Bir insan şoförünü tanımadığı, numarasını bilmediği bir otomobilde 5300 lira unutursa o para uçmuş demektir. Fakat talihliler çok!

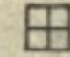
Şoför parayı bulmuş:

— Şu sıkıntılı zamanımda Hızır imdadıma yetişti. Allah bana bu parayı gönderdi!

Diye vicdan rahatiyle ihtiyacına harcıyacağına, polis müdürlüğüne gitmiş, sahibini bulup teslim etmeleri için parayı bırakmış. Ne dürüstlük, ne fazilet değil mi?

Şimdi bu faziletin değerine bakın! Adamcağıza helâlinden yüz lira vermişler. Yine iyi. On lira veren de olurdu! Bu faziletin değeri, garson bahşişi hesabiyle yüzde on olsa, 530 lira ederdi. Yarısı: 265.. Demek, bu bahşiş tellâl ücreti olan yüzde ikiden biraz daha az! Hattâ, tellâllar her iki taraftan da aldığı için, onun yarısı kadar bile değil!

İşte, faziletin maddî değeri!



VAZIFE

Umum müdür, bütün memurların toplu bulunduğu bir «ananevi pilâv günü» nde nükteli bir fıkra anlattı. Herkes güldü. Yalnız yaşlı bir memur müstesna...

Umum müdür, yaşlı memura iltifat etti:

— Hiç yüzünüz gülmüyor, yoksa fıkranın tadına varamadınız mı?

Adamcağız kemali ciddiyetle:

— Tat bulamadım efendim, dedi, ama, gülmek mecburiyetini de duymadım. Yarından itibaren emekliye ayrılıyorum zaten..



İftiharla Takdim Edeceğiz!

AYDABİR

Hakikaten taklit edilemiyecek kadar güzel çıkacaktır!



14 HAZİRAN — Gafiller bugün doğar. Gafletleri doğumlarından başlar. Zira ayın on dördünde doğduklarını zannederler. Halbuki bu on dört, Arabî ayın on dördü değildir, mehtap çoktan geçmiştir. Maamafih, bugün doğanların gafleti yalnız iş hayatlarını alâkadar eder. Alış veriş ve aşk hayatlarında, bilâkis, daima gözde olurlar. Misali... (Haydi dursun, misal vermiyelim).

15 HAZİRAN — Bugün doğanlar musikiye kabiliyetli olurlar. Canhıraş feryatlarla şarkı söyliyerek elâlemin huzurunu kaçırmaktan zevk duyarlar. Meşhur bestekârlardan ve kantatrislerden bir kısmı 15 Haziran doğumludurlar. Bunun da adına san'at dehası derler! Müneccimimize inanmazsanız bu hususta daha esaslı yalanlar söyliyebilecek olan Cemal Reşit Rey üstadımıza bir mektupla müracaat edip sorabilirsiniz (mektuba posta pulu koymayı unutmayın. Zira üstad aşk mektuplarına bile, içinden 15 kuruşluk pul çıkmazsa, cevap yazmaz). Eğer kızınız veya oğlunuz şarkı söylemeğe meraklı ise, muhakkak 15 Haziranda doğmuştur. Anasının başka tarih iddiasına aldırmayın!

16 HAZİRAN — Bugün doğanlar gayet serin kanlı olurlar. Faraza (Allah göstermesin) sevdiklerini cürmümeşhut halinde bile yakalasalar, tabancayı çekip karakola teslim ederler, öldürmezler. Şimal rüzgârları bu hale sebep oluyor denir. Meşhur müneccimlerden Atariyef şimal yıldızlarını uzun uzun tetkik etmiş ve İbsen gibi sporcularla Puşkin gibi matematikçilerin hep bugün doğdukları için soğuk kanlılıkla intihar ettiklerini ortaya koymuştur. Gerçi bu cümlede söylediğim isimlerle isim sahiplerinin meslekleri birbirini tutmaz görünür ama, ben liseden yeni mezun olduğum için kusura bakmayın. Şimdi öğrendiklerimiz içinde zaten tek kelime doğru lâf yok!

17 HAZİRAN — Sıcakların başlaması diye bazı takvimler yazar. Lâkin inanmayın. Takvimler İstanbulda yapıldığı için bu şehrin iklimine göre hazırlanmışlardır. Bu sene İstanbulda hâlâ sıcaklar başlıyamadı. Yalnız muhalefet gazeteleri biraz fazla ateşli görünüyorlar. Sebep, eteklerinin tutuşmuş olması! Malûm ya, post elden gidiyor. Halbuki siyasî takvimde 17 Haziran tarihi oldukça soğuk bir gündür. İnönü ilk yurt gezisini bu tarihte yapmış, Türkiyeyi altüst eden zelzeleler bu tarihte ve o münasebetle başlamıştır. 17 Haziranda doğanların talihi yaver değildir (Sani Yaver müstesna)!

18 HAZİRAN — Sevimli bir gün. Bilhassa plâjcıların yüzü gülecektir. Zira karpuz kapuğu ilk defa bugün suya düşer. Arkasından da kabaklar... 18 Haziranda doğanlar denizcilik, plâjcılık, plâj avcılığı gibi meslekleri tercih ederler. 18 Haziranda evlenenler muhakkak bir gemici ile evlenirler. Kadınsalar evlilikte gayet mes'ut, erkekseler sık sık dalgaya düşerler, akıntıya kürek çekerler!

19 HAZİRAN — Mutlu, kutlu ve iyi notlu bir gündür. Mübarek Kadir gecesi bu tarihe rastlar. 19 Haziranda doğanlar, Pilâvoğlu gibi Ticanî olmadan dindar, Nasuhioğlu gibi Demokrat olmadan Bakan, Şemsettin Yeşil gibi imam olmadan tüccar olurlar. Bu tarihte doğanların günahları, mübarek gün şerefine affolunur. Hacılarla hocalar arasında 19 Haziran doğumlular, talihli olurlar.

Müneccimbaşı

Ne Ararsınız?

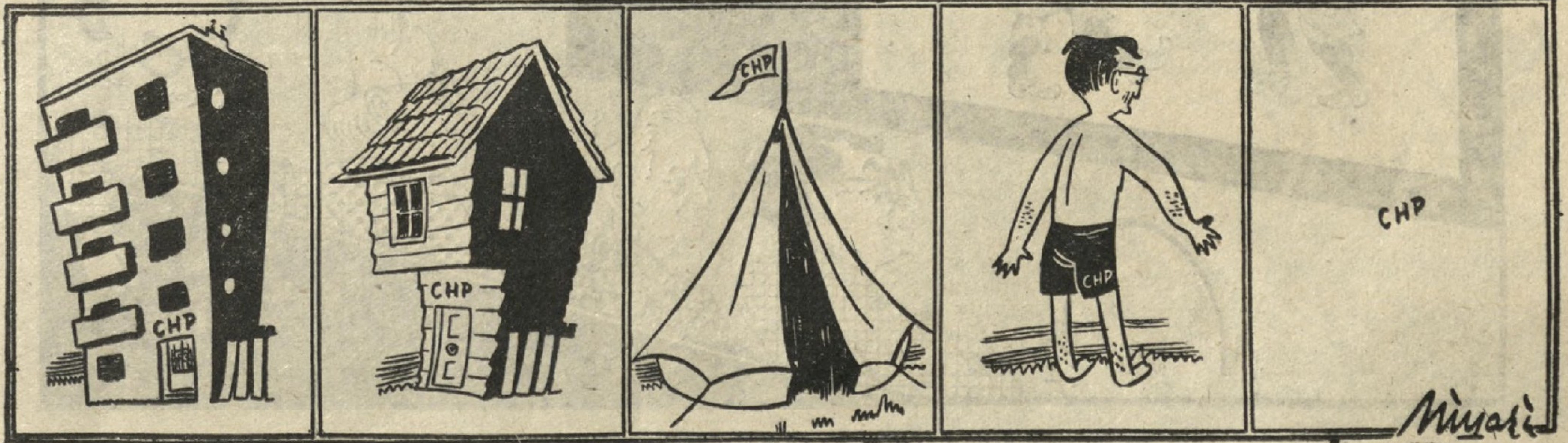
Hayal ettiğiniz en güzel bir mecmuada ne ararsınız? Meşhur imza mı? Güzel yazı mı? Nefis resim mi? Şiir mi? Hikâye mi? Roman mı? Sinema mı? Faydalı bilgiler mi? Röportajlar mı? Sağlık mı? Moda mı? Güzel kâğıt mı? Temiz baskı mı? Hepsini, hepsini, hepsini, ay başında çıkacak olan:

AYDABİR

Mecmuasında bulacağınıza emin olunuz.



Hikmet Feridun'un Avustralya Röportajları!..



Gitti gider!..

Demokratik bir Ada gezintisi!

Hiç İstanbulda oturup da pazarları bir yere gitmenin imkânı mı var? Maazallah, ırz ehli kimseler, kapıdan başlarını bile çıkarıp sokağa bakamaz oldular. Nerde kaldı uzak uzak gezmelere gidecekler. Gerçi biz de ırz ehliyiz ama, meslek aşkı bizi taban calı, mavzerli tecavüzlere kahramanca göğüs germeğe mecbur edi yor.

Hem ticaret, hem ziyaret kabilinden, «Sizi bu hafta bir gezmeğe götüreceğim» dediğim zaman ev halkını bir düşüncedir aldı. İdam sehpasına götürülecek mahkûmlar da ancak bu derece kara kara düşünürlerdi hani.

— Söyleyin bakalım! dedim, nereye gidelim? Adaya mı, Modaya mı, Suadiyeye mi? Çamlıcaya mı?

Büyük oğlum, ciddiyetle:

— Baba, dedi, bana müsaade et. Ben bu devrede Yedek Subaya gi deceğim. Şimdi bir kır gezintisi yüzünden çürüğe çıkmıyalım, Ev de kalıyorum.

Garibime gitti doğrusu. İstanbul bu hale mi gelmiş? Ben, yazılanları hep tarafsız ve muhalif gazetelerin menfi propagandası mah sulü sanıyor, pek ciddiye almıyor dum. Âdeta oğlana kızdım ama, sesimi çıkarmadım. Kızım:

— Saray sinemasına gidelim, dedi, orada müsabakalı filmler oynuyor. Sonunda belki Maltepe de bir ev, yahut Taksimde bir apartıman katı kazanırız!

Neyse... Bir iktidar gazetesinin son sayısını buldurup havanın gayet güzel olacağını, rüzgârın Ankara istikametinden tatlı bir meltem halinde eserek «Menderes, Menderes» temposunu tutturacağını, şehirde ne bir intihar, ne bir kız kaçırma, ne de soygun culuk yapılmıyacağını öğrendikten sonra Heybeliye gitmeğe karar verdik. Günlerden Cuma idi. Mübarek Ramazan da hesaba katılınca, yarısı sahiden sofu, yarısı da hiç değilse politika icabı sofu görünen iman sahipleri tarafından herhangi bir sarkıntılığa uğramıyacağımıza emin olduk. Geriye kalanlar da zaten iş güç sahibi vatandaşlardır diyerek rahat rahat gezebileceğimizi anladık. Bekçiyle apartıman kapıcısını da Köprüye kadar yanımıza aldık. Şimdi mesele Ada vapuruna binmekteydi. Biletçiye sordum:

— Heybeliye vapur kaçta?

— Tarifede yazılı. Ama söz veremem bayım, dedi. Vaktinde gelirse vaktinde kalkar.

— Çok gecikir mi?

— Yook.. Bunlar mazotla işleyenlerden değil ki... Olsla olsa yarım saat. üç çeyrek...

Biletleri aldım. Nüfus tezkeremle hüviyet varakamı gişeye bıraktım:

— Şayet akşama dönmezsek Lânga karakoluna yollarsınız! diye de bir sıkı tenbih geçtim. Lâkin vapura girip de «Cankurtaranlar kanapelerin altındadır» levhasını görünce biraz yüreğime su serpildi.

Vapurun orta katını şöyle bir dolaştık. Sıraların yarısı insanla, yarısı da insanlara ait olması lâzım gelen bir takım eşya ile kaplıydı. Bir çantayı itip hanıma yer açacak oldum. Çantanın yanındaki dişlerini gösterip hırlamağa başladı. Hayır, köpek değil, çantanın sahibi... Meğer oraya altı yaşındaki oğlu oturacakmış. Komşularının beş yaşındaki kızını kandırmak için çikolata almağa gitmiş. E, hakkı vardı, bu sahipli yere biz oturamazdık elbet!.. Arkasından herhalde demokrasi marşı gelecekti. Tırıs tırıs çekildik. Bir hayli dolaşıp, sayfiyede ev bakar gibi, yer aradıktan ve üzerinde kiralık levhası bulunmadığına göre, boş da olsa daima sahipleri namına vekâleten ceket, sepet, mandolin, hattâ salatalık gibi sahibini temsil eden şayanı hürmet eşya ve bitkilerle işgal altında tutulan boş yerlere oturamadıktan sonra en alt katta nasılsa unutulmuş bir köşeye beş kişi sığındık. Doğrusu Kadıköy tramvaylarına idare meclisi üyesi olsaydım bukadar sevinmezdim. Ama karşımdaki herif nallarını burnuma doğru uzatıp, «Sigara içmek yasaktır» levhasının altında fosur fosur tüttürüyormuş.. Bana ne? Biletçi (o da gelmeğe ve o geçitlerden geçmeğe cesareti varsa) düşünsün. Bütün bu haller demokrasi tezahürleri olduğunu anlamıyacak kadar cahil değildim ya ben?

Neyse... Sözü uzatmağa hacet yok. Anason kokuları ve horlamalar arasında bir iki Ada iskelesine çarptıktan sonra Heybeliye bindirdik. Şimdiki kaptanlar da bir acayip oldu kardeş... Bizim zamanımızda Boğaz yalılarından baklava tepsisi alan kaptanlar vardı. Şimdikiler, besbelli boğazı tokluğuna çalıştıklarından, öyle manevra filân yaptıkları yok.

İskelelere cepheden hücuma geçiyorlar!

Heybeliye çıktık. Aramızda eksik etekler de var. Yürüyemezler diye, doğru bir faytona baktım:

— Evlâdım, dedim, ben gazeteciyim. Burası da Ada. Artık senin insafına sığınıyorum. Bizi en hafif şekilde kazıklamak şartiyle şu Fecir gazinosuna götür.

Allah razı olsun, müslüman adammış, Topu topu tarifenin iki misline, gideceğimiz yere bizi atı verdi.

Karnımız iyice acıkmıştı. Garsonucudan tabak, çatal, kaşık, bardak ve su istedik. Heybelide bir gayri tabiilik seziyorum ama, bir türlü kendimi toparlayıp ne oldu



— On kere demedim mi sana sevme dokuz yâr!..
Sekizde sefa, dokuzda cefa, onda bir iş vaaar!.. Bunda bir iş var!..



— Benim aşka karnım tok yavrum... Ben senin gibi ana kucağında değil, mürebbiye koynunda büyüdüm!..

ğunu kestiremiyordum. Nihayet dayanamadım, sordum:

— Burada bir eksiklik var, ama, ne?

Adam güldü:

— Radyo yok pasam! dedi, bu saatte çalmıyoruz...

Bu, değerdi doğrusu. Yedik, içtik. Otomobil altında kalmadan, tramvayda itilip kakılmadan akşamı ettik ve iskeleye indik. Bekle bre bekle, vapur yok...

— Vapur ne zaman? diye sorduğumda memur:

— Bir buçuk saat sonra! dedi.

— Aman? Neden? 19,40 var ya?

— Bayım, şimdi Hazirandayız. O vapur mayıstan sonra yalnız pazarları işler!

Fıkrayı bilir misiniz?

— Tarife neye yarar? diye bir istasyon memuruna sormuşlar. Zarif adammış:

— Trenlerin ne kadar geç kaldığını göstermeye!.. demiş.

Bu da ondan farklı değildi pek. Ertesi sabah sokağa çıkarken, hanım:

— Çantanı almıyor musun? diye soruyordu.

— Almıyacağım, dedim. Bugün matbaaya gitmiye niyetim yok.. Doğru Eyüpsultana gideceğim.

— Ne işin var orada?

— Nankörlük etme hanım, diye çıkıştım, bak, dün kazasız, belâsız, istediğinden âlâ bir gezinti yaptık. Ne sana söven oldu, ne beni döven.. Hattâ bizim kıza da ne dille, ne elle sataşan olmadı, sağ salim evimize döndük.. Eh, şimdi sıra adağımı yerine getirmeğe geldi.. Haksız mıyım?.

İstanbul Muhabiri

Dalgınlık

Her kanunu şerhetmekle meşhur profesör Mustafa Reşit Belgesay, dalgınlığiyle de ün almıştır. Bir sabah oğlu, onu aynanın karşısında yakaladı:

— Geç kaldık baba, buyurun, gidelim!.. deyince üstad, oğluna sordu:

— Kuzum Allahı seversen, söylesene, demindenberi düşünüp duruyorum. Şu aynadaki adamı ben nerede görmüş olabilirim?



TANIŞIKLIK

Ressam Hâmit Görele'nin Taksimdeki Fransız konsolosluğunda açtığı sergiyi geziyorlardı. Fikret Adil, ressama, sergiyi dolaşan bir kadını işaret etti:

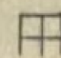
— Tanıyor musun?

— Evet.

— Yani benden ona bahsedecek kadar tanıyor musun, demek istedim...

Hâmit Görele güldü:

— Hayır, dedi, yalnız ondan sana bahsedebilecek kadar tanıyorum...



SOKAK ADLARI

Şehir meclisi komisyonu bazı sokak isimlerinin değiştirilmesine karar vermiş: Lûtfi Kırdar sokağı Ahmet Haşim, İnönü sokağı, Miralay Nâzım, İsmet Paşa caddesi de Refah şehitleri caddesi olmuş.

Biraz bu sokakların eski isim sahipleri için hazin ama, insan kendi hayatında ne sebeple olursa olsun, adının bir sokağa verilmesine razı olmamalı. Çünkü, yine kendi hayatında başka bir sebeple sokağa atılıyor!

MESLEKDAŞ

Ayten İstanbula dönüyordu. Kompartımanda, hürmetlice burnu bir tarafa çarpık, gözleri çipilce, lâcivert elbiseli ve bıyıklı bir yolcu daha vardı. Bir takım hesaplar yapan bu adam birden seslendi:

— Küçük hanum. Saa pişey tanışacam. Nereye çideysun?

— İstanbula, dedi Ayten.

— Ha pen te oraya çideyrum. Finduk piyaçasindan haberin var midur? Taze mal kaça kidey?

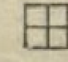
Ayten kıpkırmızı kesildi. Fakat cevap verdi:

— Alıcısına göre. Fakat neden sordunuz?

— Pen te findukçuyum da.

Ayten hayretle haykırdı:

— Siz de mi? İyi amma müşteri bulabiliyor musunuz?



İftira

Bayan genç hizmetçiyi odasında sıkıştırmış, üstüne üstüne vararak, tehdit ederek azarlıyor ve:

— Çabuk, diyordu, çabuk nen varsa toparla, defol.

Hizmetçi birden isyan etti. Gözlerinden yaşlar akarak:

— Siz benim gibisini bulamıyacaksınız, dedi. Bugüne kadar size yaptığım iyilikleri anlamadınız. Zararı yok.

Bayan merak etti:

— Bana ne iyilik yaptın bakalım? Söyle. Dün gece, bahçede, ben misafirlerle otururken çardağın altında kimbilir kimin nesi bir herifle fingirdeşip de erkek kardeşimin üstüne atman mı, iyilik dediğin?

Genç hizmetçi sesini indirdi ve:

— Bayancığım, dedi. O kadar kişinin içinde, bana sataşanın kocanız olduğunu söyleseydim, yüreğinize inmez miydi?

Eli deymişken

Tenbel, uyuşuk bir adamdı. Sözde bahçıvan diye alınmıştı. Sineğini bile kovmaz, yemek yemek ve aylık almak için yerinden kımıldardı. Köşkün sahibi ona yol verdi. Bahçıvan giderken:

— Hakkınız var, dedi. Size hizmet edemedim. Fakat hiç olmazsa bir iyiliğim dokunsun. Namusunuzu kurtarayım. Nereden dönerseniz kârdır.

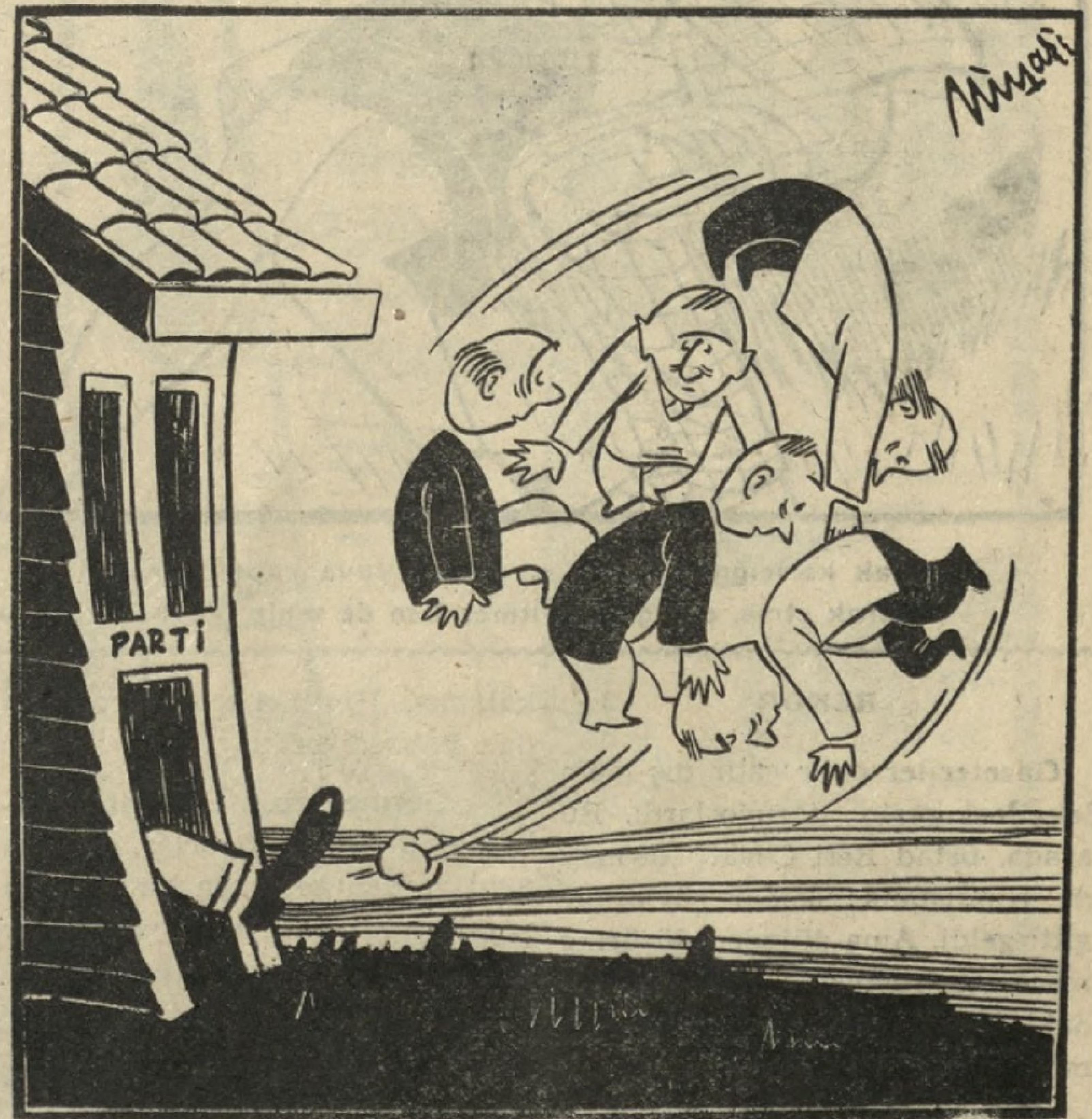
Köşk sahibi:

— Ne demek istiyorsun? diye haykırdı.

— Kızınız yeğeninizle sevişiyor. Gözünüzü açınız efendim.

Köşk sahibi hem kızdı, hem de bunu haber aldığı için çıkartıp bahçıvana bir beş lira bahşiş verdi. O zaman adam:

— Beş lira daha veriniz bey efendiciğim, dedi. Sizin bayanın da karşıki köşkün oğluyla kırıştırdığını haber vereyim.



Haydi bir Parti daha!..

FARK

Galatasaray lisesinde .edebiyat imtihanı yapılıyordu. İmtihan edi len talebe Recaizade Ekrem'den seçilmiş bir metin okudu. İzaha başladı. Metinde «Münir» kelimesi geçiyordu. Rıfat Necdet Evrimer sordu:

— Ne demek istiyor?

— Gökteki parlak yıldızları kastediyor efendim. Münir ışıklı demektir..

Rıfat Necdet devam etti:

— Peki, münirle münevver arasında ne fark vardır?

Çocuk tereddüt etmeden cevap verdi:

— Biri erkek, biri kadın ismidir efendim!

YANLIŞLIK

Yeni bir hizmetçi alıyordu. Daha evvel çalıştığı yerden niçin ayrıldığını sordu. Hizmetçi:

— Bir yanlışlık yüzünden, efendim.. dedi.

— Ne gibi bir yanlışlık?

Hizmetçi anlattı:

— Efendim, Tanrının günü, sabahtan akşama kadar hanıma peki, akşamdan sabaha kadar da beye hayır demekten canım çıkıyordu. Bir gün, uyku sersemi yanıldım, beye peki, ertesi gün de hanıma hayır demişim. Tabiî ayrıldım!.



— Gel be birader, gel.. Biz de bir dinî mecmua çıkaralım!..



— Bak karıcığım, kuşlar ne güzel yuva yapmışlar....
— Merak etme, eve gider gitmez ben de senin yuvanı yapacağım inşallah!..

Düdük

Küçük Yasef bütün gün ağlamıştı. Mahallede oynıyan çocuklarda çeşitli düdükler görmüş, annesi Mazaltodan para istemiş, annesi vermeyince de kendini yerden yere atıp ağlamıştı.

Akşam oldu, babası geldi. İşi anlayınca:

— Kolay be oğlum, dedi. Neye üzüyorsun kendini. Sana bir düdük kazandırayım, ne bozulsun, ne eskisin, ne boyası çiksin, ne de kaybolsun.

Ve Yasefi odaya kapatarak, ona ıslık çalmasını öğretti.

□

İŞİN DOĞRUSU

Komiser karakola gelince sabah karanlığı, birer iskemle üstünde düşünüp duran iki gence rastladı. Kız mütemadiyen ağlıyor, genç erkek acı acı düşünüyordu. Muavin bel kayışını kuşanıp gece nöbetinden çıkarak gidip yatacaktı. Komisere izah etti:

— Bu iki genci parkta uygunsuz vaziyette yakaladık.

Komiser, inci gibi kıza ve onun kadar güzel olan delikanlıya bir daha baktı ve içini çekti:

— Suç suçtur arkadaş ama, bu pırlanta gibi iki gencin bir araya gelmesi bence tam bir uygunluktur. Kelimeyi yerinde kullanmalı.

REKOR

Gazeteciler çatır çatır dış memleketleri gezip tozuyorlardı. Bu arada, üstad Refi Cevat Ulunay da Hindistana kadar şöyle bir gitti geldi. Ama dilinden düşürmemecesine, rastladığı herkese oradaki refahı, serveti, rahatlığı övmek için...

Bir gün Kadircan Kaflı'yı yakalamış, Hintlilerin çalışkanlığından bahsediyordu:

— Görme azizim... Herifler sabahleyin temeli atıyorlar, akşama ayni yerden geçerken bir de bakıyorsun otuz katlı bina yükseliver miş...

Kadircan güldü:

— O bir şey mi üstad? dedi, burada sabahleyin temeli atıyorlar, öğle üzeri beş katın kiracıları ev sahibiyle birlikte noterden çıkıyorlar...

NEZARET

Sevgilisi yalvarıyordu:

— İlle Cumaya Boğaza gidip gezelim...

Kız mazeret beyan etti:

— A, vallahi olmaz ayol. Sen delirdin mi? Cumaya evleniyorum, cumartesiye gideriz..



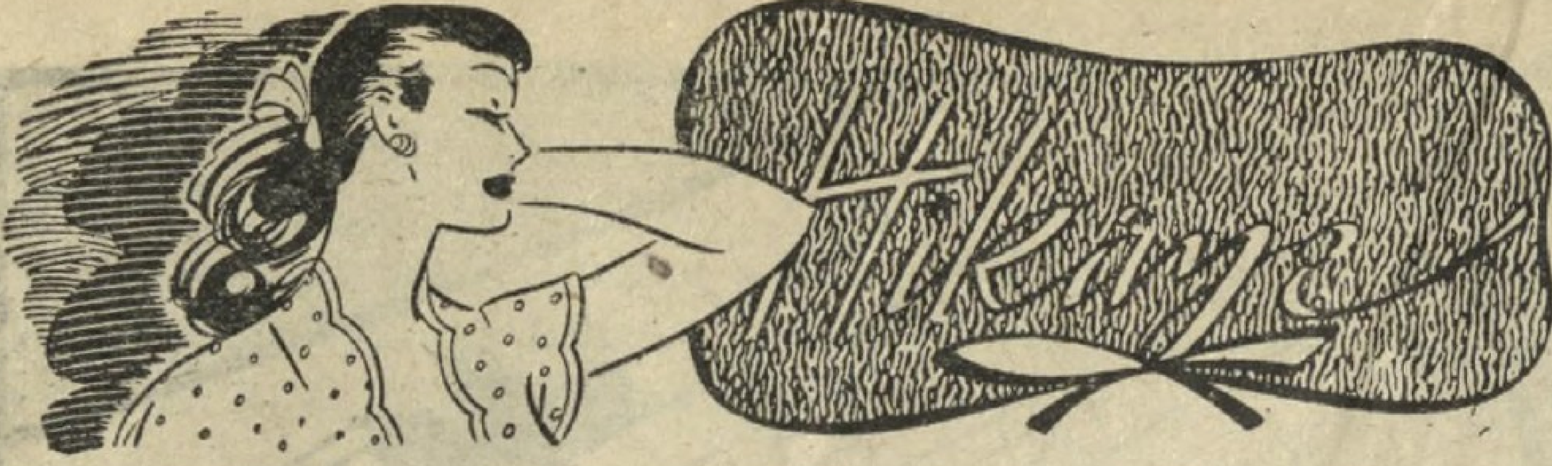
— Eyvaaah, sana mendil almayı unuttuk!...

270



Gazetelerden: **Liselerden sonra orta okulların da bir sene arttırılmasına karar veriliyor!...**

271



Bir Sadakat Meselesi!

Telefon çaldıgı zaman, Nejat banyodan yeni çıkmış, kurulanıyordu.

— «Efendim!»

— «Nejat?»

— «Buyurun.»

— «Ben Tevfik.»

— «O! Merhaba, dostum. Ne haber?»

— «Şaşırttım galiba? Hakkın var. Sen daima telefonda karımın sesini işitmiye alışmışsındır. Bu gün de ben telefon ediyorum, işte.»

Nejat biraz duraladı. Sonra cevap verdi:

— «İyi ettin. Söyle, bir emrin mi var?»

— «Estağfurullah. Seni birazdan rahatsız edeceğim. Evde misin?»

— «Ne zamana kadar gelirsin?»

— «Yarım saati geçmez.»

Nejat: «Gel bekliyorum» dedi ama, yüreği de tıp tıp atmaya başlamıştı. Tevfik'le on yıldır ahbaptılar. Bir müddet ortak olarak ticaret yapmışlar, sonra ayrılıp ikisi de tek başlarına ticarete atılmışlardı. Fakat, Nejat, öküz öldü, ortaklık ayrıldı» sözünü dinlememiş, bu sefer de Tevfik'in karısını baştan çıkarıp ortaklığı bu şekilde devam ettirmişti.

Tevfik, şimdiye kadar işin farkında değil gibi görünüyordu. Fakat telefonda: «Sen daima karımın sesini işitmiye alışmışsındır» demekle, ne kasdeylemişti? İşin farkında olduğunu mu ima etmek istemişti acaba?

Nejat giyinirken zihninden hep bu sualler geçiyordu. Arada bir: «Boş ver!» der gibi elini sallıyarak kendi kendine: «Ne yapabilir sanki?» diyordu ama, içi bir türlü rahat etmiyordu. Tevfik kavga edip onu öldürmeye falan kalkmasa bile, karısını göz hapsine alır, kilit altına koyardı ki, bu da Nejad'ın işini bozup keyfini hayli kaçırtacak bir şey olurdu.

Yarım saat geçti geçmedi, Tevfik geldi. Hal hatır sormaya bile lüzum görmeden meseleyi açtı:

— «Beş bin liraya ihtiyacım var, Nejat.»

— «Beş bin lira mı?»

— «Evet... Ve bunu bana sen vereceksin.»

— «Ben mi vereceğim?»

— «Evet. Çünkü başkasından istiyemem, kredim sıfıra indi.. Halbuki biz birbirimizi biliriz. Benim sana nazım geçer, senin bana nazın geçer. Seninle çok yakın arkadaşız. İçtiğimiz su ayrı gitmez. Benim malım senin, senin malın benim... Öyle değil mi?»

Nejad'ın aklına yine Tevfik'in karısı meselesi gelmişti. «değil» diyemedi.

— «Öyle,» dedi.

— «Öyleyse ver bakalım beş bin lira. Bir aya kalmaz öderim. Malûm ya aktar - dönderle iş görüyoruz. Bonolarım var, bir ay sonra elime on bin lira geçecek ama, şimdi beş param yok. Halbuki akşama kadar beş bin lira lâzım bana.» Kimden isteyim, kimden isteyim» diye düşünürken aklıma sen geldin.. Malûm ya...»

Nejad bunları dinlerken içinden: «Malûm... malûm...» diyor ve «versem mi, vermesem mi?» diye işi kantara vuruyordu.

Daha bir karar verememişti, cevap da veremiyordu. Onun sustuğunu görünce Tevfik devam etti:

— «... Yani, senin anlıyacağın, bu para bana akşama kadar muhakkak lâzım. Hususî bir iş. Çok mühim. Beş bin lirayı bulamadım mı artık yaşamayım daha iyi.. Gider kendimi Sarayburnundan aşağı atarım vallahi...» Hayatın ne kıymeti var!»

Nejat şimdi karşısındakinin, kendisini ölümle korkutmaya başladığını düşünüyor ve kararını bir an evvel verebilmek için kendini zorluyordu.

— «Beş bin lira mı, dedin?»

— «Beş bin lira dedik ya! Fazla değil. Beş bin. Vereceksin, değil mi?»

Nejat, tuzlu, biberli cinsinden bir gülümsedi:

— «Olsa baş üstüne,» dedi. «Fakat, vaziyet malûm: Hep bono ile iş görüyoruz. Deve bin akçeye, alırım; deve bir akçeye: alamam» meselesi. Şu anda beş bin lira değil, «beş yüz liran var mı?» diye sorsana!»

Tevfik öyle bozulmuştu ki, eski ortağının yüzüne şöyle bir uzun uzun baktı. Sonra: «Yani, vermiyor musun?» diye sordu.

Bunda, «bak bu sana son ihtarım! sonra karışmam ha!» der gibi bir eda vardı.

Fakat Nejat düşünmüş, taşınmış, kat'î kararını vermişti: Bu işin bir dolap olduğunu anlamıyacak kadar sersem değildi.

Ellerini iki yana açıp başını sağa, sola sallıyarak cevap verdi:

— «Yok... Olsa, dedim ya, canım feda. Fakat yoktan ne çıkar!» Alaylı alaylı bir kahkaha attı: «Sıfıra sıfır elde var sıfır! Hah hah hah!»

Fakat Tevfik gülmüyordu. Yine arkadaşını uzun uzun bir süzdü. Sonra: «Ya?» dedi. «Demek benim bir ricamı yerine getirmiyorsun! Kırk yılda bir......»

— «Yanlış anlama, Tevfik. Böyle düşünürsen gücenirim sana. Ben senden neyi esirgerim ki, beş bin lira gibi...»

— «Peki, peki, fazla lâkırdıya lüzum yok. Öyle olsun. Zararı yok. Hadi Allaha ısmarladık...»

Tevfik, soğuk bir tavırla Nejadın elini sıktı, kapıya doğru yürüdü.

O gittikten sonra Nejat, kendini koltuğa atarak bir cıgara yaktı ve kendi kendine gülümsiyerek: «İyi hareket ettim!» dedi. «Aklı-ı evvelimdir vesselâm. İşi anlamasaydım, tongaya basıyordum hani yani...»

★

O gün öğleden sonra İffet'le beraberdiler.

Nejat hemen sordu:

DOĞAN OĞUZYER

— Kocacığım, vadettiğin otomobili bu gece rüyamda bana aldın..

— Elbet karıcığım, ben bir şeyi vadettim mi, rüyada olsun, yaparım!...





Hafta .... tatili!..

— «Kocandan ne haber?»

— «Hiç. İyi. Görüşmediniz mi çoktandır?»

Nejat yine tuzlu, biberli gülümsedi:

— «Bu sabah bendeydi!

— «Sende miydi?»

— «Evet.»

— «Neye gelmiş?»

— «Para istemiye.»

— «Para istemiye mi?»

— «Evet. Beş bin lira istedi.»

— «Beş bin lira mi istedi?»

— «Evet.»

— «E, verdin tabii?»

Nejat, metresine keskin keskin bir baktı:

— «Beni o kadar enayi mi san dın, İffet?» dedi. «Teessüf ederim doğrusu! Kocan beni tongaya bastıracak kadar zekâ eseri gösterir de benim o tongaya basmıya cak kadar aklım yok mu sanki?»

— «Ne tongası, ayol? Nelerden bahsediyorsun?»

Nejat, eski ortağının zekâsını sıfıra indirmiş, kendi zekâsını göklere çıkarmıştı ya, şimdi de metresinin aklına şaşıyordu:

— «Mesele gayet basit: Kocan bizden şüpheleniyordu. Fakat katî' bir delil bulamamıştı. Kendi ken dine şöyle düşündü: «Eğer karım la aralarında hakikaten bir şey varsa, Nejat'tan borç para istediğim zaman. bana dost görünmek için, derhal çıkarır verir...» Peki ama, o bunu düşünür de ben düşünmez miyim! Böyle bir fikirle gelip benden para istediğini sezdim ve, bütün yalvarıp yakarmasına, direnip durmasına rağmen, beş para vermedim...»

İffet bunları dinlerken renkten renge giriyor, oturduğu yerde ateş püskürüyordu. Nihayet, Nejat sözünü bitirince ayağa fırladı:

— «Sersem!» diye haykırdı... «Bu vesveseleri de nereden çıkarı yorsun! Kocamın benden ve hele senden şüphe etmesi aklına bile gelmez...»

Nejat afallamıştı:

— «Peki, gelip benden para istemesi?...» diye sordu.

İffet büsbütün köpürdü:

— «Aptal!» diye bağırdı. «Bir adam gider de başka bir adamdan niçin para ister? Karısına bir şey alacaktır da onun için! O beş bin lirayla kocam bana kürk ala caktı! Mahsus parasız zamanında tutturdum ki, gelip senden para istesin ve sen de bukadar nimetini gördüğün adama borcunu bi raz olsun ödiyebilesin!»

Sonradan haber aldığımıza göre, o gün - bugün İffet Nejatla alâkayı kesmiş ve kocasına daha fazla sadakat gösterecek başka bir dost aramıya başlamış. Talibi var sa buyursun!

Vir-Gül



— Aman yavrum, ilânımı şöyle göze çarpacak bir yere yapıştır!...

Bilârdo!

Yeni zenginlerden biri, şık ve güzel bir gazinoya girer, oturur. Karşıdaki levhada meşrubat ve saire listesi asılı:

Nevi	Kuruş
Bilârdo	100
Kahve	20
Çay	20
Limonata	40

Yeni zengin listeyi okur ve bekleyen garsona mağrurana bir sesle emreder:

— Bana bir bilârdo getir!..

Garson gizli gizli gülümsiyerek gider ve büfedeki karısına mânalı bir işaretle:

— Marika, der, şu bardağı doldur!..

— A.. ne yapacaksın ayol?..

— Bir enayi var, ona içireceğim!..

Marika, kadehi köpüklü köpüklü, sıcacık doldurur ve garson müşteriye götürüp verir.

Beş dakika sonra, yeni zengin tekrar emreder:

— Garson, bir bilârdo daha!.

Bu sefer kadehi, Marika değil, garson doldurur ve müşteri bir yudumda bunu da boşaltır. Fakat hesabı görürken manidar bir tebessümle gülerek:

— Yutturdum zannetme.. der, ikinci bilârdo ilk fıçıdan değildi!..

Davet

Sen de bu yıl, güzel kız, doldurdun on beşini,
Sürü sürü çapkınlar bırakmıyor peşini!..
Görünüşe aldanma, iyi ara eşini,
Sürü sürü çapkınlar bırakmıyor peşini!..

★

Artık gözünü dört aç, bak sağına, soluna,
Genç avcılar, muhakkak pusu kurar yoluna,
Öyle her gördüğünü takı verme koluna,
Sürü sürü çapkınlar bırakmıyor peşini!

★

Sakın ha.. eteğini her tarafta kaldırma,
Sakın ha.. şairâne bakışlara aldırma,
Sakın ha.. dudağından ilk buseyi çaldırma,
Sürü sürü çapkınlar bırakmıyor peşini!..

★

Bir sadık âşığın var, değil pek uzak sana,
Zannetme ki onun da sözleri tuzak sana,
Gel, koynumda saklayıp kurtarayım.. baksana:
Sürü sürü çapkınlar bırakmıyor peşini!..

ÇİMDİK

273



HİKÂYE

Gençlik Aşısı

Uzun senelerdenberi lisede içtiğimiz su ayrı gitmeyen arkadaşım Fahir'i görmemiştim. İzmire tayinimin tam haftasında, bir akşam üstü denize karşı bir lokantada oturmuş, şöyle bir iki kadeh atıyordum. Biri omuzuma dokundu. Döndüm. Bizim Fahir. İki dirhem bir çekirdek. Kahkahalarla gülerek:

— Bu ne dalgınlık yahu! dedi, âşık mısın, nesin?..

— Dünya gailesi. Seni gördüğüme pek sevindim vallâhi. Keyfin yerinde maşallah senin. Kaborsacılık mı ediyorsun?

Fahir, bir hasır koltuk çekerek oturdu.

— Sorma birader. Benimki uzun hikâye..

— Anlat kuzum.

— Belki bilmiyorsun. Annemle babam öldükten sonra, beni, yaşlı bir amcam yanına aldı. Yaşlı bir doktor. Çocukları yoktu. Manastır gibi evdi azizim. Düşün bir kere, amcam yetmiş beş yaşında; yengem de altmış sekiz. Kimse ile görüşmezler. Sokağa çıkmazlar. Amcam bütün gün lâboratuvarına kapanır, ancak yatacağı vakit oradan çıkardı. Bir şey keşfetmek üzere olduğunu söyleyip dururdu. Evde emektar bir uşak ve varisten, damar damar bacakları haritaya dönmüş ihtiyar bir kalfadan başka canlı mahlûk göremezdin. Milyoner amcam, üstelik hasisti. Ben de o sıralarda genç ve güzel bir kızla nişanlıydım. Amcamın yegâne vârisi ben olduğum için, kızın ailesi benim o günkü durumuma aldırmıyarak derhal izdivaç teklifimi kabul etmişlerdi.

Her şeye rağmen sâkin bir hayat sürüyorduk. Fakat bir gün her şey alt üst oldu. Sofrada bekliyorduk. Hâlâ amcam lâboratuvarından çıkmamıştı. Yengem merak edip yukarı fırladı. Birdenbire acı bir çığlık işittim:

— Fâhir, Fâhir. Koş, gel!

Kendi kendime:

— Tamam, dedim. Amcam pasaportu aldı.

Dörder dörder merdiveni tırmandım. Telâşla lâboratuvarın kapısını açarak içeri girdim. Odanın ortasında, yirmi beş yaşlarında, genç, güzel bir adam duruyordu. Ben gözlerimle etrafı araştırırken yengem:

— Fâhir, işte amcan karşında, dedi.

— Amcam mı?..

Genç adam azametle kaşlarını kaldırdı:

— Evet, ta kendisi... Araştırmalarım sayesinde mühim bir keşif yaptım ve evvelâ kendime tatbik ettim. Şimdi tam yirmi beş yaşındayım. Bunun ne kadar devam edeceğini kestiremem!

Yengem gözleri parlıyarak amcama yaktaştı.

— Ne de yakışıklı imiş, tam evlendiğimiz senelerdeki gibi! diyerek boynuna sarılmak istedi.

Amcam yüzünü buruşturup bir adım geri çekildi ve:

— Hanım, bu yaşta utanmıyor musun? cevabını verdi.

Ve işte o günden itibaren amcam ele avuca sığmaz bir hale geldi. Her akşam zilzurna sarhoş eve geliyor, bir sürü münasebetsiz kadınlarla eğlencelerde etek dolusu para sarfediyordu. Üstelik bir de kumara dadanmıştı. Yengem onu eve ısındırmak için derhal bir genç hizmetçi aldı. Fakat sevgili doktor onunla kanaat etmiyor, yine gecelerini barlarda, meyhanelerde geçiriyordu.

Bir taraftan yengemin göz yaşları, bir taraftan su gibi akıp giden paralar adamakıllı rahatımızı kaçırmıştı.

Bir gün nişanlımla gezmeğe çıkmıştık. Amcama tesadüf ettik. Nasılsa o günü içmemişti. İkisini birbirine takdim ettim.

Nişanlım hayretle gözlerini açarak:

— Amcanız mı?,. dedi. Fakat sizden çok genç!

Genç ve güzel amcamın nişanlım üzerinde ve nişanlımın amcamın üzerinde yaptığı tesiri görünce lâfı kısa kesip hemen oradan uzaktaştık.

Akşam üzeri eve geldiğim vakit yine yengemi hüngür hüngür ağlar bir halde buldum. Amcamın işlerine bakan vekili, odanın ortasında durmuş, avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— Doktoru ne yaptınız? Çabuk söyleyin. Çocuk mu kandırıyorsunuz?..

Sonra bana dönerek:

— Sen de yengenle bir oldun, paralara konmak için değil mi? diyordu.

Yengem, ben, emektar uşak, genç adamın amcam olduğunu söyleyince adamcağız üçümüze merhametle bakarak sordu:

— Demek bu genç, güzel adam doktor, öyle mi?..

Üçümüz de boynumuzu bükerek cevap verdik.

— Evet .

Adam içini çekip yumuşak bir sesle:

— Peki, peki.. anladım! Dedikten sonra telâşla çıkıp gitti.

Bir saat sonra emektar uşak, yengem ve ben akıl hastahanesine nakledilmiştik.

Biz içeri tıkıldıktan sonra, meydanı boş bulan amcam, göz koyduğu nişanlıma derhal evlenme teklif etti ve o da bunu memnuniyetle kabul etti. Haksız değildi şüphesiz: Genç, güzel, üstelik de milyoner bir adam!

Düğün gecesi amcam yetmiş beş senenin verdiği tecrübe ve yirmi beş yaşın bütün ateşile heyecandan ve mahcubiyetten tirtir titreyen saf nişanlıma yaklaşırken ilâcın tesiri sona ermiş ve genç kız yetmiş beşlik bir ihtiyarla karşılaşmıştı!

Amcam meydana çıkınca tabiî ki bizi de salıverdiler. Ben yine eski nişanlımla evlendim.

Yengemle amcam mı?.. Onların yaşında bukadar heyecana dayanılır mı?. Bütün servetlerini, nihayet yine bana bırakmıştılar!

Ayşe ERİNÇ

Kâtip — Ne kızıyorsun patron? «Ben içeride meşgulken sen karımı oyalayıver!» dememiş miydin?..

Akbaba, 19 Haz 1952, s. 14, s. 15



Faruk Nafiz:

Büyük şairimizi Akbaba'da, Yusuf Ziya Ortaç'la karşı karşıya bulmayım mı?

Fırsatı kaçırmadım:

— Ütadım, en beğendiğiniz fıkra?

Tereddütsüz anlattı:

— Eski Başbakan Şükrü Saracoğlu Ödemişte bir köye gitmiş. Eh, eski gelenek, misafire ikram lâzım. Lâzım ama, evin içi tamtakır...

Köylü, boynunu bükmü:

— Hemşerim, demiş, kusura bakma, ikram edecek kahve yok, şeker yok, ayran yok.. Kabul edersen sana bir zeybek oynayıvereyim!..



— Korkma sevgilim, korkma... Kocan değil!..

— İl Travaso —

Midhat Cemal:

Akşamdı. Üstada, her zamanki dostlarının arasında Markiz'de çayını içerken rastladım. Bana en beğendiği fıkrayı düşünmeden anlattı:

— Bektaşi fukarasında Derviş Mehmet, dağda çalı çırpı toplamağa çıkarken bir köylü kalabalığiyle karşılaşır:

— Nereden böyle ağalar?.

— Yağmur duasından erenler... Bu yıl çok kurak, bir kaç gün daha böyle giderse yandık!

Derviş Mehmet hazin hazin başını sallar:

— Sizin duanızla yağmur yağmaz.. onu, ben istersem yağdırırım...

— Sahi mi?. Nasıl?

Etrafını sarar, yalvarıp yakarmağa başlarlar..

Derviş Mehmet razı olur:

— Peki, der, gelin şu yalağın başına kadar benimle..

İçinde iki avuç su kalmış yosunlu yalağın başına giderler.

Erenler, sırtından yamalı gömleğini çıkarır, o iki avuç su ile biraz yıkar ve kurusun diye bir ağacın dalına asıp çırçıplak beklemeğe başlar...

Önce, ufukta bir kaç esmer bulut görünür, sonra, ağır, sıcak bir rüzgâr eser, sonra bir şimşek çakar, bir gök gürültüsü duyulur ve ıslak mintan dalda saalanırken, sıkı bir yağmur başlar..

Köylüler hayret içindedir artık. Kimi Derviş Mehmedin eline, kimi ayağına kapanırken, erenler çıplak vücudu sular içinde, tatlı ve ince bir tevekkülle gökyüzünü işaret eder:

— Bilirim... Yukarıkinin zoru benimledir!..

Rakım Çalapala:

En beğendiği fıkrayı anlatmasını rica ettiğim Rakım Çalapala:

— Öyle çalapala olmaz. dedi. Düşünüp, bir kaç gün sonra şöyle hakikaten beğendiğim bir fıkrayı anlatayım.

Gazeteciler Cemiyetinde bir kaç arkadaş yemek yiyorduk, Çalapala göründü ve en beğendiği fıkrayı ben istemeden verdi:

— Bektaşinin biri dere kenarında oturmuş, çamurdan heykelcikler yapıyormuş. Oradan geçen bir hoca bunu görmüş. Bektaşiye:

— Ne yapıyorsun? diye sormuş.

— Adam yaratıyorum.

— Bre zındık, bre kâfir! Adam yaratmak Allaha mahsustur. Sen nasıl adam yaratabilirsin?

Erenler gülümsiyerek cevap vermiş:

— Ne kızıyorsun be hocam?.. Rızkını vermedikten sonra, yarat yarat, koyver!..

Profesörlerimiz:

Gelecek sayıda tanınmış Profesörlerimizin en beğendikleri fıkraları okuyacaksınız!

İzdivaçtan sonra

Koca, evlendikten sonra genç karısının sık, sık sokağa çıktığını görünce:

— Karıcığım! dedi. Haniya nişanlı iken evlenince sokağa çıkmıyacağını söylüyor ve bana ikide bir «Sen bütün dünyaya bedel sin» diyordun.

Kadın hemen cevap verdi:

— Öyle... Fakat o zaman, dünya hakkındaki bilgim çok zayıftı..

İHTİYATKÂRLIK

İki genç kadın, Ada vapurunun yan kamaralarından birinde oturmuş konuşuyorlardı.

— Nasıl, seninki kıskanç mı?

— Ne diyorsun, müthiş.. dün bana, «Aldattığını öğrendiğim an da intihar ederim» demesin mi!

— Peki, buna karşı teminat, filân vermedin mi?

— Verdim.. fakat her ihtimale karşı tabancasını sakladım..

VARYETE

SON ÇARE

Mahdum beyin odasından boğuk sesler geliyordu:

— Yahtın beni Sevim, yahtın beni Seviiim.

Rekabet apartımanının sahibi Hacı Osmanın oğlu, İstanbulun eski ailelerinden birinin kızına tutkundu. Kız, önce onu bir şey sanmış, fakat, babasının bir harp zengini, oğlunun da, baba eline bakan bir şımarık, olduğunu sezince çekilip gitmişti.

Nail, çarığını atmış, nasırlarını ayıklamış ve giyinip kuşanmış olan bu cahil delikanlı, son zaman larda, her istediği kızı para ile elde ettiği halde, Sevimden gördüğü bu istiskale karşı pek içerlemişti.

Apartımanda, hizmetçiden kırk defa kılıksız gezen anası, her gün, iki gözü iki çeşme ağlıyarak kocasına vırlıyordu:

— Gapı gibi delâanlı elden gidiy. Herüf galh biyol. Gızanın derdine bi çare bul. Yohsam kıyamete değin yanarsın.

Adamcağız ne yapsın? O da üzülüyordu:

— Garı get işinğe. Virmiyle işte. Cahal diyiylee, minasip değel diyiylee. Ben bubama minnet etmemişem. Burası köyümüz neyimiz degel ki, varıp gaçırah.

— Herif oğlan elden gidiy diyon sağa. Daha duriysin!

Efkârlanan delikanlı kafayı çekiyor, sağa, sola saldırıyor, cam, çerçeve, tabak, çanak kırıyor ve direk direk haykırıyordu:

— Sevüüüümmm, Sevüm. Köprü altı diken, yahtın beni gül iken. Mevlâm da seni yahsın, üç günlük gelin iken!

Anası bu beyitlere dayanamıyordu. Hacı Osman, Sevimin babasından kat'i cevabı alınca şehrin en büyük sinir mütehassıslarına başvurdu. Onlar:

— Çivi çiviyi söker, dediler. Münasip bir kız bulup evlendirin. Bir şeyciği kalmaz.

Hacı Osman bu çareye başvurdu. Macera arıyan bir iki kızı birer bahane ile apartımana getirdi. Aldığı hediyeler, döktüğü para hesapsız.

Nail, Sevim diyor da bir daha demiyor. Çiviler birbirini takip ediyor ama, öteki çiviyi sökemiyorlardı. Kızlar ayrılırken, öfkeli öfkeli:

— Doğrusu bizi böyle çirkin bir maksada kurban edeceğinizi bilmezdik, diyorlardı.

Hep bekâret iddiasında bulunup onu apartımanda kaybettiklerini iddia eden kızlar dâvacı oluyorlar, ancak para ile susuyorlardı.

Bir, altı ay daha, böyle geçti. Hacı Osman, kahrından işi, gücü terketmişti. Gece gündüz içen ve işi azıtan oğlunun derdine çare yok muydu? Bukadar dünya malı ne işe yarardı? Ne kızlar para etmişti, ne mevlût okutmalar ve kurban adamalar.

Yine bir akşam kahırlı apartımana gelen adamcağız karısını pek telâşlı buldu:

— Hiyrola, ne var ki? diye korka korka sordu.

— Mevlâm hayır yazsın Heerif, Hızmatçı gebe.

— Ne didin, ağnamadım, gibe mi?

— Heee?

— Nirden gibe olıy be?

— Nirden olacah, Nailden. Garnı bayağ sivrilmiş.. Ağlayıp rurıy!

— Gettiğim gızla yetmiy mi, ki dam altında avrada sataşiy de başıma bele getiriy?

— Ne yaptığın biliy mi fukara!

Hacı Osman bir düşündü ve sonra:

— Gadun, dedi. Bu tohtorlarda iş yoh. Ben biyol kendi ilâcımızı gullanayım.

Ayağa kalktı ve:

— Sevüüüüümm Sevüm.. Yahtın beni Sevvüm!

Diye bed bed bağıran oğlunun odasına, bastonu kaptığı gibi yürüdü.

— İt encüğü, elin avratlarının garnını şişire go, daha da Sevüm diye ünle. Ulen sengi bağa sayıp ta mı verdiler?

Hacı Osman, ilk koşuma giren atlara tatbik edilen usul ile, bacakları titreyinyece kadar oğluna bir temiz sopa çekti ve bu son çare Naile birebir geldi.



İZDİVAÇ FALI:

— Ahmet mi?.. Mehmet mi?.. Hasan mı?.. Hüseyin mi?.. Tevfik mi?. Oğuz mu?..

Anlaşma Payı

Vaktiyle ehli dil bir kadı varmış. Edebiyata da meraklıymış. Beyit düzer, tarih düşürür, dünya zevklerinden faydalanırmış. Bir gün şehirdeki bir delikanlıdan şikâyetçi olmuşlar. O da delikanlıyı karşısına getirmiş:

— Oğul, demiş. Sen rasgeldiğini şiirlerinle hicveder, beyitler düzüp kahvelerde saz çalarak büyükleri rüsvay edermişsin.

Delikanlı boynunu bükerek cevap vermiş:

— Efendim, benim mesleğim budur. Saz şairiyim. Küçük yaştanberi yazıp çizerim. Hattâ kulunuzun elinde kalem, öyle doğduğumu rivayet ederler.

Kadı bir nükte yapmak istemiş ve böyle bir fırsat yakaladığı için sevinerek:

— Kalem validenize batmamış mı? diye sormuş.

Delikanlı hiç düşünmeden cevap vermiş:

— Doğduğum zaman kalemimin ucu açılmamıştı efendim. Şimdi açıldığı için zatıâlinize batıyor.



EHLİYET!

Seyr-ü sefer memuru yıldırım gibi giden hususiyi durdurdu:

— Şoförlük ehliyetiniz?

Bayan Fatma, tatlı bir gülüşle:

— Maatteessüf yanımda değil, dedi.

— Nerede?

— Demin, sizin gibi bir memur elimden aldı!



İYİ KOCA.

İki genç artist arasında;

— Yeni kocamı gördün mü şekerim.

— Evet... Tanırım da.. çok iyi ve namuslu bir koca.. İki aydan fazla benimle yaşamıştı.



İYİ BİR TEDBİR

Güzel ve fettan bir kadın olan Melâhat, gece hayatına düşkün, sabaha karşı eve dönmek âdetinde olan bir gençle evlenmişti.

Gece toplantılarında, balolarda görünmemeğe başladığını ve eski âdetlerini terkettiğini gören arkadaşlarından biri, Melâhata sordu:

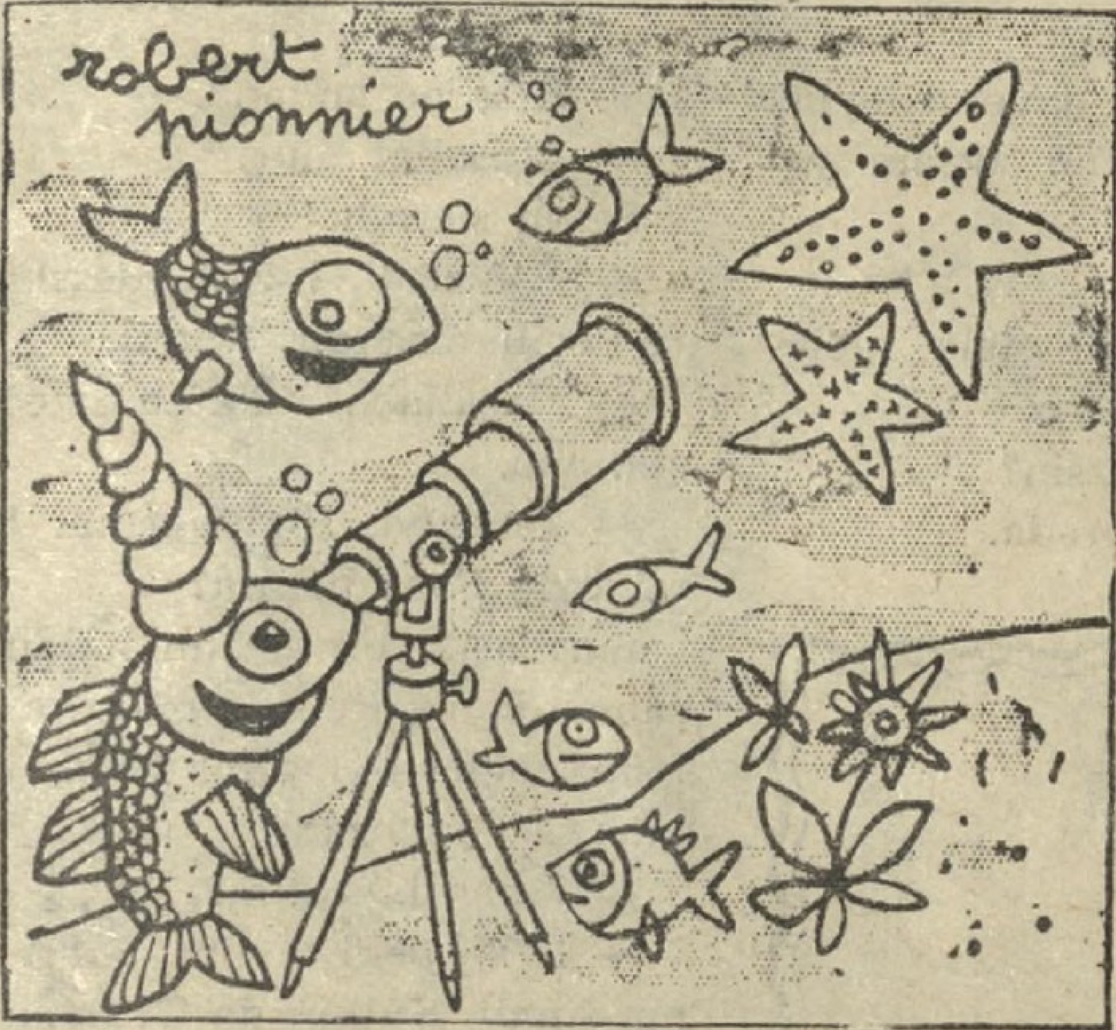
— Kocanı gece hayatından vaz geçirtmek için ne yaptın?

— Hiç.. Yalnız onun geceleri dışarda geçirmek âdetinden vaz geçmediğini görünce, bu sefer ben de gece hayatına alışmak mecburiyetinde kaldım. Bunun üzerine kocam, yemeği hazırlamak için eve erken dönmeğe başladı.



DÜNYA Karikatürleri





Astronomi!..

— İci Paris —



Kadın — Çabuk söyle: Şehre dönünce ' istediğim kürkü alacak mısın?.

—Confidences —

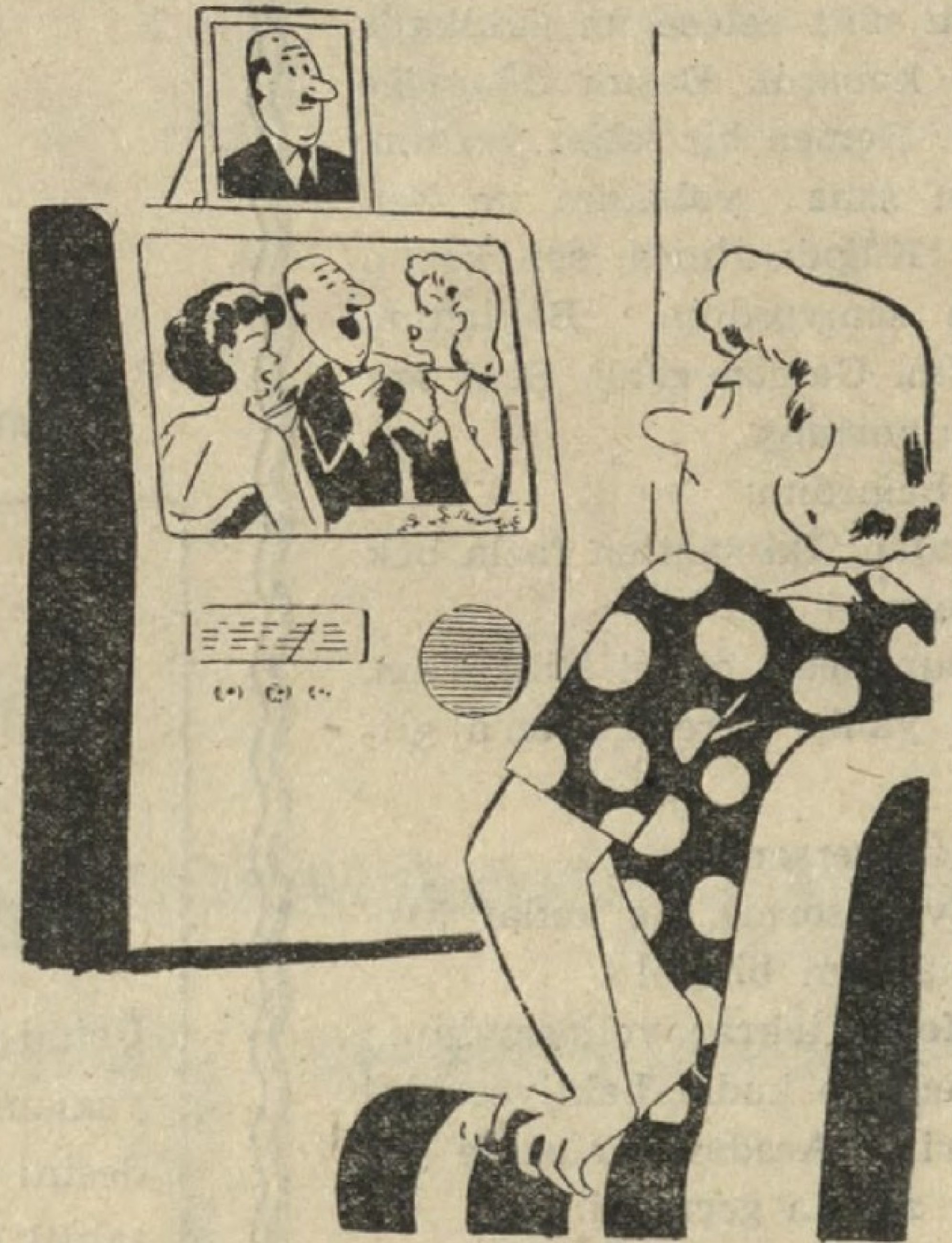


Mağazaya bir mendil almak için girmişti!..



— Taze çiçekler, tanesi yirmi kuruş.. İster misiniz bayan?...

— İci Paris —



Televizyonun muzipliği!..

— İl Travaso —



Çocuk — Yuh be!.. Güzel, kibar, şık dediğiniz misafir bu mu?..

— İl Travaso —



— Kalbiniz hızlı çarpıyor...

— Aman doktor, sizinki daha çok!..

— Mac' Aurelio —

BİR YILBAŞI GECESİ

AKBABA'NIN ROMANI: 14

Yazan: Fuat SAYGUN

Sevin anlattı:

— Senden ayrılınca; tabiî, otomobil beni Semihanın evine arkadaşıma götürdü. Bir de ne göreyim? Apartıman kapısı duvar. Evde hiç kimseler yok. Meğer annesinin romatizmaları tuttuğu için Bursaya gitmişler. Kapıcı söyledi. Şaşırakaldım. Ne yapacağım ben şimdi? Senin adresini de bilmiyorum. Otel arayacağım tabiî. Başka akrabalarım var ama, onlara görünmek istemem. Haydi Park Otele dosdoğru. Allahtan orada bir odacık bulabildim. Fakat bugün, sana gelmeden evvel bir tuhaftım. Öğleyin yemek yemedim gibi bir şey. Başımın bu tarafında bir ağrı, bir ağrı... Miğren gibi bir şey... İlâç kâr etmedi. Tam sana geleceğim dakikada midem kabardı. Başım dönmeğe başladı. Hemen bir kâğıt yazdım, garsonu sana yolladım ve ben yattım. Kâğıdı alınca, sen koşup gelirsin sanıyordum. Bekledim, bekledim. Garson geldi. Seni aramış, bulamamış.

Ben bağırdım:

— Yalan! İki saatten fazla bekledim ben.

— Dur, acele etme! Biliyorum. Garson yanlış yere, Lebon'a gitmiş.

— Hay sersem!

— Evet, sorma, ne kadar kızdım, şaşırdım bilsen!

— Herifi tekrar yollasaydın...

— Senin o kadar bekliyeceğini ne bilirim? Aradan bir saate yakın bir zaman geçmişti.

— Beklemez olur muyum?

— Tabiî... Fakat gece yarısına kadar da oturmazsın ya... Yarım saat, bir saat bekler, gidersin. Ben seni kendim aramağa karar verdim. Bekledim. Başımın ağrısı falan geçti. Sara'nın adresini de bilmiyordum.

— Nasıl gelebildin buraya?

Sevin küçük bir tereddütten sonra:

— Kâmilden öğrendim, dedi.

Midemin bulanması sırası bana gelmişti. Sordum:

— Kâmili nerede buldun?

— Allahtan otelde imiş.

— Hangi otelde?

— Park Otelde. O da orada oturuyor.

Yutkundum. Sara ile bakıştık. Hımm... Sarmaşık'ın hakkı varmış. Ayni otelde kalıyorlar. Tabiî o Semiha hikâyesi falan, masal, Evvelce sözleşmişler.

Sevin rahat bir nefes alarak:

— Neyse, dedi, seni buldum ya... Burada rastlıyacağımı hiç ummuyordum.

— Neyse, dedim, pekâlâ, bütün bunları konuşuruz. Şimdi ben sizin ikinizi de akşam yemeğine çağırıyorum. Bu sıkıntılı günü neşeli bitirelim.

Sevin bağırdı:

— Yok, ben sizi davet edeyim. Bizim otelde yiyelim akşam yemeğini, olmaz mı?

Ben reddettim:

— İstemem. Sizin otele gelemem. Taksime gideriz.

— Niçin gelemezsin?

— O herif var orada.

— Bize ne ondan?

— Musallat olur.

Sevin sıçradı:

— A!.. dedi, hiç de değil. Çok terbiyeli insandır Kâmil.

— Maşallah, müdafaa da ediyorsun onu.

— Doğruyu söylüyorum. Değil mi öyle Sara hanım?

Sarmaşık, bir kaşını kaldırmış, sahnenin seyircisi olmak zevkini feda edemediği için, cevap vermek istemiyordu.

Ben bahsi kestim:

— Peki, peki dedim. Şahit arama şimdi. Kalkın da Taksime gidelim.

Sara özür diledi:

— Beni affedin, dedi. Evde çok işim var. Hem siz başbaşa oturun. Konuşacak şeyleriniz var...

Ben tasdik ettim:

— Doğru. Sen bu akşam gelme.

Ben Sevini alıp çıktım.

Taksim gazinosunda karşı karşıya oturduğumuz zaman, ikimiz de ciddi duruyorduk. Daha doğrusu Sevin neşesizdi. Benim bir iki esprim boşa gidince onun ciddiyeti bana da sirayet etti.

— Niçin böyle durğunsun? diye sordum.

Önüne bakarak cevap verdi:

— Galiba ben İzmire döneceğim.

Başımı salladım:

— Anlıyorum, dedim, vapurdan beri sende bir değişiklik var. Bir tereddüt geçiriyorsun.

Hafif bir sesle cevap veren Sevin:

— Hayır, vallahi değil, dedi. Bak, nedir, inan bana, emin ol.

— Söyle bakalım.

— Ben otelde kalamam. Mecbur oldum. Semihayı bulamıyacağımı hatırımdan geçirmiyordum. Sonra... dün gece rüyamda hep amcamla uğraştım. Onu kırmak istemiyorum.

Ben kaşlarımı kaldırarak ve içimi çekerek:

— Âlâ!. dedim, bütün projelerinden vazgeçiyorsun demek. Beni boş yere oyaladın, ümide düşürdün.

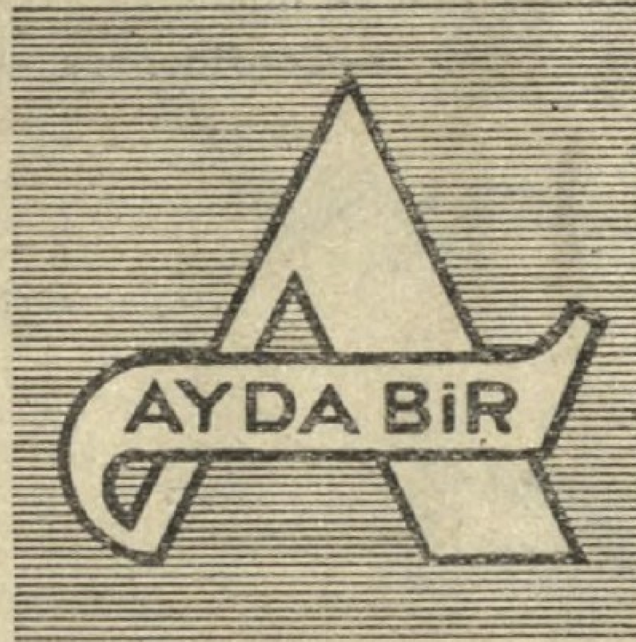
Sevin, canlı ve samimî bir sesle:

— Hayır!.. dedi, vaz geçmiyorum. Daha İzmire gitmeğe de karar vermedim. Gitsem bile dönebilirim. Amcamın gönlünü alıp gelebilirim. Bugün ona bir mektup yazdım ama göndermedim.

— Nerede mektup? Yanında mı?

(Devam edecek)

Hayalinizdeki Mecmua



Çıkaranlar :
Orhan Seyfi ORHON ★ Yusuf Ziya ORTAÇ

İLK SAYISINDA:

Kadın ve Sır
Yazan:
Peyami Safa
Üstad Peyami bu harika yazısında, kadının maddesini ve ruhunu ince bir tahlil inbiğinden süzmektedir.

Dallar ve Güller
Yazan:
Faruk Nafiz
Büyük şair Faruk Nafiz Çamlıbel'in bu şiirinde, baharın renkleri, kokuları, sesleri mısra olmuştur!

SON ŞAFAK
Büyük Aşk Hikâyesi
Yazan:
KE İME NADIR

ÖLÜM MELEĞİ
Yazan: Server Bedi
İlk satırından son satırına kadar nefes nefese okuyacağınız, son yılların en güzel romanı.

Röportajlar, hikâyeler, fotoğraflar...

Ay başında çıkıyor!



TÜRK
TİCARET BANKASI

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN
KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.



Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

89

GÖNDERDİĞİNİZ MAL





SİGORTA EDİNİZ

İLANCILIK

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi BANKACILIK muameleleri yapar.

AKBABA Yayınları

İstediğiniz en özlü, en zarif, en güzel kitapları size :

AKBABA

YAYINEVİ

verecektir.

19/Haziran/1952
Perşembe

Akbaba

35
Kuruş



— Köylü çorbası, orman kebabı, ciğer tavası, beyin haşlaması, döner pişmaniye...
— Yoook, yeter... Böyle muhalefet gazetesi gibi liste istemem!